

Z letošnjega slovenskega romanja v Luján
Foto Marko Vombergar

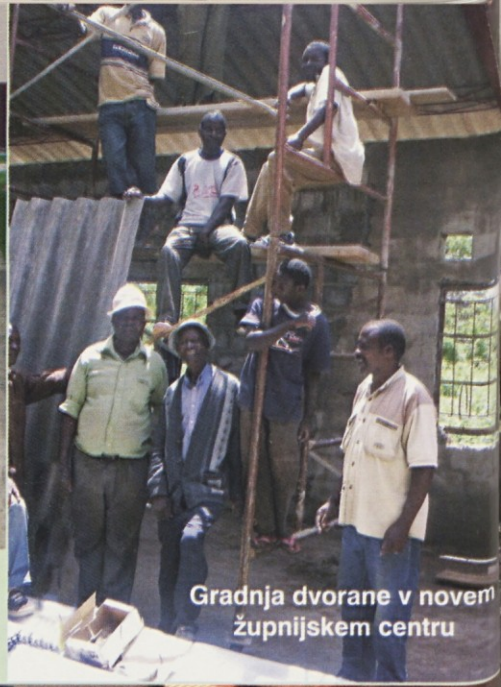

Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO 76 +++ 7 • JULIJ 2009

Jezuitski slovenski misijonarji v Zambiji (od leve): p. Janez Mujdrica, p. Janez Mlakar, p. Lovro Tomažin, brat Jože Rovtar, p. Radko Rudež, p. Jože grošelj, p. Stane Rozman. Kleči p. Lojze Podgrajšek.

Gradnja dvorane v novem župnijskem centru

Zene so prišle na misijon na sestanek.

Verouk katehumenov na centralni postojanki

Pri maši na eni od naših podružnic

Zambijske ceste v deževni dobi

Papeža Benedikta XVI. podprimo z molitvijo!

STANE SNOJ

Na nedeljo Božjega usmiljenja je papež Benedikt XVI. po molitvi 'Raduj se, Kraljica' takole nagovoril vatikanske romarje in tiste, ki so bili takrat po radiu in televiziji z njim povezani:

»Ob koncu velikonočne osmine iz vsega srca ponavljam moje goreče voščilo za Veliko noč. V vzdušju takšnega veselja, ki izhaja iz vere v vstalega Kristusa, želim izreči najiskrenejši 'hvala' tudi vsem tistim – in v resnici jih je mnogo – ki so mi hoteli izkazati v teh dneh v znak naklonjenosti in duhovne bližine, bodisi zaradi Velike noči bodisi zaradi mojega rojstnega dne - 16. aprila - , ali pa zaradi četrte obletnice moje izvolitve na Petrov sedež, ki je prav danes. Za naklonjenost vseh se zahvaljujem Gospodu. Kot sem pred kratkim dejal, nikoli se ne čutim samega. Skozi ta izredni teden, ki v liturgiji šteje kot en dan, sem še bolj doživel povezanost, ki me obdaja in vzdržuje: duhovna solidarnost, ki se ohranja predvsem z molitvijo in se izraža na tisoč načinov. Od mojih sodelavcev iz Kurije v Rimu do zemljepisno najoddaljenejših župnij sestavljamo katoličani eno samo družino, in se moramo čutiti družino, ki jo poživljajo ista čustva prve krščanske skupnosti, o kateri govori besedilo iz Apostolskih del in se bere na to nedeljo: 'Množica teh, ki so sprejeli vero, je imela kakor eno srce in eno dušo'« (Apd 4,32).

Skupnost prvih kristjanov je imela za svoje središče in začetek vstalega Kristusa. Tako pri-poveduje evangelij, da so se v času pasijona, ko je bil božji Učitelj prijet in obsojen na smrt, učenci razpršili. Samo Marija in žene z apostolom svetim Janezom so ostale skupaj in mu sledile na Kalvarijo. Ko je vstal od mrtvih, je dal Jezus svojim novo edinost, močnejšo od prejšnje, nepremagljivo, ker se ni opirala na človeške moči, temveč na Božje usmiljenje, zato so vsi čutili, da jih on ljubi in da jim je odpustil.

USMILJENA LJUBEZEN USTVARJA EDINOST

Prav zato je usmiljena Božja ljubezen tista, ki danes kot včeraj trdno povezuje Cerkev in iz človeštva ustvarja eno samo družino. Božja ljubezen, ki nam s križanim in vstalim Jezusom odpušča grehe in nas notranje obnavlja. Spričo tega osebnega prepričanja je moj ljubljani prednik Janez Pavel II. hotel posvetiti to nedeljo, drugo velikonočno, Božjemu usmiljenju in pokazati vsem vstalega Kristusa kot vir zaupanja in upanja s sprejetjem duhovnega sporočila, ki ga je Gospod izročil Favstini Kowalski in ga povzema vzdih »Jezus, v tebe zaupam«.

Kot se je zgodilo s prvo skupnostjo, tudi nas spremlja Marija v življenju vsak dan. Mi jo kliče-mo kot »Kraljico nebes«, vedoč, da je njeno kra-ljevo dostojanstvo takšno kot je njenega Sina: ena sama ljubezen, usmiljena ljubezen. Prosim

vas, da ji ponovno priporočate mojo službo v Cerkvi, medtem ko ji z zaupanjem kličemo: »*Mati usmiljenja, prosi za nas.*«

VOLKOVI NA PAPEŽA

24. aprila je Benedikt XVI. končal četrto obletnico svojega papeževanja in na poseben način začel peto obletnico. Giovanni Maria Vian, direktor lista *L'Osservatore Romano* je povedal: »V homiliji pri otvoritveni maši ob nastopu svoje službe kot rimskega škofa je spregovoril nenavadne besede: 'Molite zame, da ne bom zbežal iz strahu pred volkovi.' Brez dvoma gre za močno prisposodbo, katere pomen razume lahko vsak, kdor pozorno sledi življenju današnje Cerkve.

Sveti oče, ki dobro pozna zgodovino, ve da so v Cerkvi na tem svetu nihanja, podobna izmeničnim luninim menam, ki se neprestano večajo in manjšajo, in da lunina svetloba zavisi od sonca, to je od Kristusa. Lunina skrivnost, kot so jo že opisovali stari krščanski avtorji, je tudi skrivnost Cerkve, saj je mnogokrat preganjana, pogosto zatemnjena z umazanijo in grehi mnogih njenih sinov – kot je nakazal malo pred svojo izvolitvijo Joseph Ratzinger – toda, vedno začne spet rasti, ker jo ožarja njen Gospod.

Predvsem pričevanje in oznanjevanje, da Bog ni daleč od vsake človeške osebe in da je resnični prijatelj ljudi, kot ponavljajo vzhodne liturgije. Zato prosi Benedikt XVI. z istim zaupanjem svojih prednikov, naj se ne izključuje z obzorij zgodovine Boga, ki se je razodel Mojzesu, to je Besede, ki je v Jezusu postala meso.«

»MIROLJUBNA REVOLUCIJA« BENEDIKTA XVI.

V nekem članku je pisatelj Vittorio Messori analiziral mirno in modro revolucijo, ki jo je v teh letih izvajal Benedikt XVI. V članku je med drugim zapisal: »Program (svojega papeževanja) je že jasno napovedal leta 1985 v svojem 'Poročilu o veri', v katerem gre za 'reformo reforme', za vrnitev k 'resničnemu' Vatikanu II. ... Gre za pravo zvestobo koncilskim dokumentom, ne za dozdeven 'duh Koncila', ker gre za kontinuiteto, ne za prelom z zgodovino Cerkve...

Njegova 'miroljubna revolucija' ni začela s kakim dekretom za vesoljno Cerkev, temveč z zamenjavo učitelja in papeškega ceremoniarja, tako da je izbral sebi sorodnega liturgista. Na ta način se je začel povratek k tradicionalnim obredom z zgledom, ki prihaja od zgoraj, namesto

z ukazi. Če papež mašuje tako, ali ne bosta prej ali slej delala tako tudi škof in župnik?

To pomeni, da je prav, če spoštujemo v bogoslužju uradna določila, da se ne prepuščamo improvizacijam, in da je lepo in koristno, če včasih zbori pojejo v latinščini kakšne mašne dele.

Kljub temu bi pa malo razumeli papeštvo, če ne bi upoštevali, da za Josepha Ratzingerja ni glavni problem cerkveni 'stroj', temveč gorivo; ne palača, pač pa njeni temelji. Se pravi vera, ki je ogrožena v koreninah, vera, ki jo mnogi sodijo za nesposobno, da bi kljubovala napadom razuma, vera, ki je od vseh strani obkoljena od dvomov. Bolj kot ustanova Cerkve, doživlja krizo resnica evangelija, ki jo ohranja in ji daje življenjski smisel. Vse te ugotovitve služijo za osnovo pontifikatu, katerega cilj je - pa ne slučajno - iskanje novega razmerja med modernim razumom in starodavno vero.«

V Nazaretu ima Cerkev svoje korenine

Cerkev ne bo rasla ne uspevala, če bi pozabila, da ima svoje globoke korenine v Nazaretu. Delati z Jezusom delavcem, poglobiti se v "Nazaret", to je osnova za novo pojmovanje revne in skromne Cerkve, ki bo družinska, nazareška Cerkve.

Nazaret vsebuje trajno sporočilo za Cerkev. Nova zaveza se ne pričinja v templju niti na Sveti gori, temveč v koči Device Marije, v delavčevi hiši pozabljenega kraja »poganske Galileje«, od koder ni nihče pričakoval, da bi moglo priti kaj dobrega.

Cerkev se vedno pomlaja, kadar se vrne na to izhodišče. In ne bo znala odgovarjati na upor našega stoletja proti vsemogočnemu bogastvu, če Nazaret ne ostane v njej kot živa resničnost.

Kardinal Joseph Ratzinger

ALI POZNAŠ OČETA?

TOMÁŠ ŠPIDLÍK

Pomen osebnih izbir

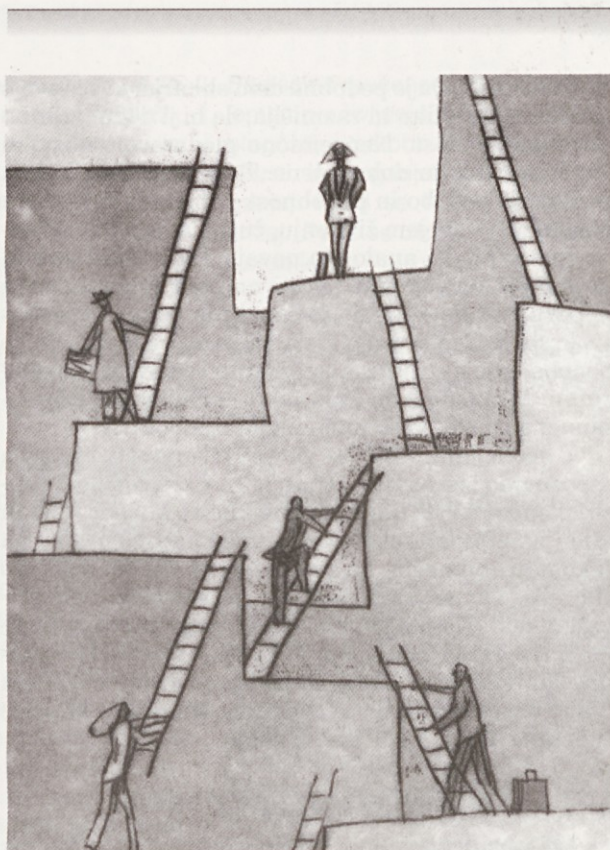
V ignacijanskih duhovnih vajah sta kar najbolj notranje povezani dve misli: iskanje Božje volje in pogosta osebna izbira. Kako združiti ti dve drži? V tem kontekstu spomnimo še enkrat na starodavno krivoverstvo: monoteletizem. Njegovi privrženci so zavračali, da bi v Kristusovi osebi prepoznali dve volji, Božjo in človeško, ker so se bali, da bi moglo to dejstvo imeti v konkretnih primerih kot posledico nasprotje med tem, kar hoče Kristus-Bog, in tem, kar hoče Kristus-človek. Sveti Maksim Spoznavalec je bil veliki branilec prave vere zoper monotelete. Neutrudno je dokazoval, da Bog tedaj, ko se združi s človekom, ne uniči in tudi ne zmanjša nobene od njegovih značilnosti; nasprotno, razvija jih in jih povzdigne.

Človeški volji je lastno, da se odloča in izbira. S tem nadaljuje tudi takrat, ko je združena z Božjo voljo. Svobodne človeške izbire, ki jih navdihuje ljubezen, ne morejo biti v nasprotju z večnimi Božjimi odloki; nasprotno, z njimi na skrivnosten način sodelujejo. Po tem sodelovanju človek prispe do vrha svoje človeške svobode. Med ruskimi misleci je Berdjajev strastno poudarjal ta vidik. Lenuhe obtožuje, da pod pretvezo, da »izpolnjujejo Božjo voljo«, pozabljajo, da postane človek, ki ga podpira Sveti Duh, bolj ustvarjalen.

Sveti Ignacij Lojolski zagovarja podobno držo. V Duhovnih vajah predlaga meditacije o Jezusovem življenju kot priložnosti za ustvarjalne navdihe, ki morajo kot takšni prinašati s seboj stalne 'izbire'. Zaradi tega je treba na začetku vsake meditacije prositi »Boga, našega Gospoda, naj on nagne mojo voljo ... da izberem po njegovi sveti in blagohotni volji« (DV 180).

Toda Ignacij obenem opomni, naj bomo pozorni, da ne pademo v slepilo. Nekateri so v skušnjavi, da bi si ta proces predstavljali takole: odločim se, da bom nekaj naredil v skladu z mojim pogledom, v skladu s pravili moje preudarnosti, nato pa v molitvi prosim Boga, naj mi pomaga. Prava izbira je duhovna umetnost, ki je v tem, da znamo združiti razumno razlikovanje s tem, da poslušamo glas Duha, ki govori čistemu srcu po duhovnih navdihih in občutjih.

Zato Ignacij postavi to temeljno pravilo, da bi opravili dobro izbiro: »Pri vsaki dobri izbiri, kolikor je odvisno od nas, mora biti oko našega namena čisto... Zato mora biti vse, karkoli izberem, naravnano

ra to, da mi pomaga k cilju, zaradi katerega sem ustvarjen: da ne podrejam niti ne prilagam cilja sredstvu, marveč sredstvo cilju. Tako se dogaja, da si mnogi najprej izberejo poroko, kar je sredstvo, in potem šele, kako naj služijo Bogu, našemu Gospodu, kar je pač cilj. Prav tako so še drugi, ki hočejo najprej doseči cerkvene nadarbine in potem v njih služiti Bogu... Najprej moram torej imeti pred očmi, da želim služiti Bogu, kar je cilj; in potem da vzamem nadarbino ali se poročim, če je to zame boljše, kar je sredstvo do cilja. Nobena stvar me torej ne sme nagibati, da izberem ta ali ona sredstva ali se jim odrečem, razen edino služba in slava Boga, našega Gospoda, in večno zveličanje moje duše« (DV 169).

Takšna izbira je podobna delu slikarja, ki zre svojo nedokončano sliko in razmišlja, da bi ji dodal kakšno novo podrobnost. Nepremično gleda svojo sliko in 'čuti', ali je stvar dobra ali ne. Tako tudi duša, ki ima pred očmi podobo in podobnost z Bogom, ki jo mora izpopolniti v svojem življenju, čuti, kaj je s tem skladno in kaj ni. To analogijo navaja Teofan Zatvornik, ki dodaja: ne zadošča čakati na podrobnosti, treba je poznati 'idejo', ki jo je umehnik hotel izraziti s svojo sliko. Ta prvotna 'ideja' je, tedaj ko gre za Božjo podobo v duši, poklicanost, lastna vsakemu posamezniku. V skladu z njo moramo nadaljevati naše posamične izbire, ki so namenjene izpopolnitvi.

V modernih časih se govori o nujnosti tega, da »spoznamo lastno istovetnost«. To v krščanskem smislu pomeni čutiti Boga, njegov klic za kakšno delo in takoj nato pristanek človeške volje na Božjo voljo na tako notranji način, da z njo tvori eno samo delujočo silo. To, kar se nato udejanji, je resnično bogočloveško delo. Najboljši primer takšnega postopanja je Marijina drža v oznanjenju. Prišel je angel in ji oznani, kaj hoče Bog. Marijina izbira se izrazi v njenem 'fiat', v zavestnem in svobodnem sprejetju, ki pa je tudi dejavno in traja vse življenje.

Pod Očetovim pogledom

Izgovarjanje molitev zahteva pozornost na to, kar rečemo. Toda med delom moramo biti pozorni na to, kar delamo, in torej um ni več pozoren na Boga. Vendar to ni povsem res. Svetniki pogosto govorijo o obvezi, da vse počnemo »pred Božjimi očmi«. »Pomisli, da obstaja veliki gledalec tam zgoraj in gleda od tam človeške zadeve,« piše sveti Bazilij. Danski pisatelj Johannes Jurgensen je obiskal katedralo v Kölnu v Nemčiji. Tam je srečal kiparja, ki je v višini obdeloval cvetico iz kamna. Nagovoril ga je: »Dobri mož, zakaj s tolikšnim naporom opravljate delo, ki ga nihče ne bo cenil? Na takšni višini se ne vidi pretanjenosti cvetice.« »In vendar jo Bog vidi,« je preprosto odgovoril kipar. Ali je preprosto braniti takšno razmišljanje? Obstaja psihološka težava. Zdi se, da se naša pozornost deli: misliti na Boga in misliti na delo, ki ga moramo opraviti.

Na ta ugovor odgovarja sveta Frančiška Chantal-ska z razlikovanjem: »Po mojem gre za dvoje različnih stvari: živeti v Božji navzočnosti in stopiti v Božjo navzočnost. Da bi stopili v Božjo navzočnost, je treba pozornost odtrgati od vsega ostalega in se osredotočiti na Božjo navzočnost. Toda če smo se enkrat postavili v to navzočnost, bomo v njej ostali...« To je podobno kot v odnosih med ljudmi. Najprej se moramo zavedati, da je nekdo prišel. To zahteva našo pozornost. Nato se lahko intenzivno osredotočimo na to, kar delamo skupaj. Zavesti o njegovi navzočnosti ne izgubimo nikoli.

Zato sveti Ignacij Lojolski misli, da zadošča posvetiti kratek trenutek - denimo kakšen očenaš - pred vsakim delom ali molitvijo tej vaji: postaviti se v Božjo navzočnost. To moremo storiti s kratko molitvico, denimo: »Vse zate, nebeški Oče,« »V večjo

Mučenci ljubezni

FRANÇOIS X. NGUYEN VAN THUÂN (13)

Spominjati se hočem 'kraljestva nesrečnikov' - tako ga je opredelila neka deportiranka - namreč taborišča na otočju Solovecki v Rusiji.

Neki zapornik se spominja podobe ljubezni v tistem peklu:

»Združena v naporu sta skupaj delala še mlad katoliški škof in osušen koščen starček z belo brado, pravoslavni škof, star po letih, toda močnega duha, ki je odločno potiskal breme ... Kdor od nas bo imel nekega dne možnost, da se bo vrnil v svet, bo moral pričevati, kar smo videli zdaj in tukaj. In to, kar vidimo, je ponovno rojstvo čiste in pristne vere prvih kristjanov, zedinjenje Cerkva v osebi katoliških in pravoslavnih škofov, ki enodušno sodelujejo pri delu, zedinjenje v ljubezni in ponižnosti.«

To se je zgodilo na otočju Solovecki, ki je bilo alma

Božjo slavo,« itd. To je mogoče spremljati s kakšno kretnjo, denimo tako, da se sklonimo ali naredimo kakršno koli drugo znamenje čiščenja, kot pozdrav njemu, pred katerega smo prišli.

Dalje prihodnjič
Iz knjige *Ali poznaš Očeta?*

mater sovjetskih taborišč. Janez Pavel II. je dejal: »*Ekumenizem svetih, ekumenizem svetnikov in mučencev je morda najbolj prepričljiv. Občestvo svetnikov govori glasneje kakor dejavniki razkola.*«

Med mučenci sovjetskega komunizma komajda prepoznamo kakšno obličje. Ime številnih je znano samo Bogu. Pravoslavni metropolit v Sankt Peterburgu, Benjamin, usmrčen kot mučenec leta 1922 po procesu, ki je temeljil na lažnih obtožbah, je napisal, preden je bil obsojen:

»*Časi so se spremenili in pojavila se je možnost, da iz ljubezni do Kristusa sprejemamo nase trpljenje, tako tisto, ki nam ga prizadevajo naši, kot tisto s strani tujcev. Trpeti je trdo, težko, vendar je po meri našega trpljenja preobilna tudi Božja tolažba. Težko je prestopiti ... to mejo in se popolnoma prepustiti Božji volji. Toda ko se to zgodi, je človek napolnjen s tolažbo, ne čuti več strašnega trpljenja ...*«

Strahovito trpljenje tudi v nacističnih taboriščih ni zlomilo tolikerih pričevalcev. Tam so živeli ljubezen, kakor kaže sveti Maksimilijan Kolbe, zavetnik težavnega 20. stoletja, Kolbe, ki ni mislil na lastno preživetje kot najvišjo vrednoto svojega življenja: »*Močna kakor smrt je ljubezen*« (Vp 8,6). Nečloveškost sistema koncentracijskih taborišč, tega strašnega potopljenega sveta, ki je bil šola sovraštva in izničenja osebe, ni zadušila ljubezni, ki je bila tako močna, da je vodila prav do mučeništva. »*Velike vode,*« nadaljuje Visoka pesem, »*ne morejo pogasiti ljubezni in reke je ne morejo preplaviti*« (Vp 8,6).

Množica mučencev, ki so govorili drugačen jezik kakor osebe, ob katerih so umrli: v trenutku nevarnosti misijonarji niso zapustili svojih skupnosti, ampak so padli, medtem ko so drugi tujci odšli. Mučenci misijonarji: strah ni ugasil ljubezni. Mučenci ljubezni. Leta 1995 je šest 'ubogih bergamskih sester' umrlo v epidemiji ebole v Kongu: vzrok je bila okužba. Sestre, ki so bile tam, so hotele ostati, da bi skrbele za bolnike. Prišle so še druge, da bi jim pomagale. Vse so pomrle. Eno od njih, sestro Dina-

roso Belleri, so vprašali: »*Toda ali se ne bojite, ko ste zmeraj med bolniki?*« Njen odgovor: »*Moje poslanstvo je služiti ubogim. Kaj je storil moj ustanovitelj? Tukaj sem zato, da hodim za njim ... Večni Oče mi bo pomagal.*« To so mučenci ljubezni: za kristjane varovanje lastnega življenja ni absolutna vrednota, če bi ga morali plačati s tem, da se ločimo od tistih, ki nas potrebujejo. Ljubezen do ubogih je vredna več od tega, da rešimo same sebe.

Mučenci vere: armenski katoliški škof iz Mardina msgr. Maloyan, človek miru, neupravičeno obtožen, je bil aretiran in je moral dolgo korakati s konvojem kristjanov. Predlagali so mu, naj se odpove veri, pa se bo rešil. Odgovoril je: »*Umrli bomo, toda umrli bomo za Jezusa.*« S svojimi verniki je kot mučenec umrl leta 1915.

Mučenci etničnega sovraštva. V Buti, v semenišču v Burundiju, izmučenem od etničnih vojn, je 30. aprila 1996 nekaj hutujskih vojakov pobilo štirideset hutujskih in tutsijskih bogoslovcev. Povabili so jih, naj se razdelijo na Hutujce in Tutsije; prvi bi bili mogli rešiti svoje življenje, vendar se niso bili pripravljene ločiti od tovarišev in so bili vsi skupaj pobiti.

Ne moremo opisati čudežev milosti v mnogih naših bratih, katerih trpljenje je znano samo Bogu. Bratje in sestre, ne bomo vas pozabili!

Pričevalci Kristusove pashe

Koliko mučencev! Množica mučencev: mučenci čistosti, mučenci pravičnosti, mučenci otroci, žene in možje mučenci, ljudstva mučenci. To je velika freska, ki se razprostira pred našimi očmi: freska krščanskega, blagega, ponižnega, nenasilnega človeštva, ki se upira zlu, šibkega in hkrati močnega v veri, ki je ljubilo in verovalo onkraj smrti. To mučeno človeštvo je upanje za stoletje, ki ga začenjamo.

To je dediščina za nas kristjane 21. stoletja: moramo jo objeti in izbrati. To je dediščina, ki naj jo objamemo v vsakdanjem življenju, v majhnih in velikih težavah, v tem, da se odrečemo vsaki napadalnosti, vsakemu sovraštvu, vsakemu nasilju.

Dediščino mučencev vsak dan sprejemamo v življenju, polnem ljubezni, blagosti, zvestobe. Izak Sirski piše: »*Pusti se preganjati, vendar ne preganjaj. Pusti se križati, vendar ne križaj. Pusti se zlorabiti, vendar ne zlorablaj.*«

Zdi se mi, da slišim vprašanje, ki je v tem postu in o tej veliki noči velikega jubileja naslovljeno na nas vse: ali hočemo objeti dediščino teh mučencev v znamenju križa in vstajenja?

»Videl sem, kako je moj oče šel v nebesa«

To je naslov knjižice, ki je dobila nagrado UNESCO. Avtor, Rus, ki prebiva v Parizu, v njej z ganljivimi besedami govori o življenju svojega očeta: bil je pravoslavni duhovnik, pobožen in silno goreč pastir, ki je moral sredi preganjanja veliko žrtvovati. Nekega dne med vojno je bil aretiran, ker je nosil par čevljev, ki mu jih je dal eden od njegovih otrok, vojak. Obsojen je bil na smrt, ker je zakon civilistom prepovedoval uporabo vojaških čevljev. V resnici je bil to izgovor, za katerim se je kot pravi razlog skrivala njegova verska dejavnost.

Vsa vas je bila sklicana na polje okrog pastirja, poveljnik je razglasil obsodbo. Edini odgovor, ki ga je dal duhovnik, je bil ta, da je pokleknil in molil. In vse prebivalstvo je z njim pokleknilo in na glas molilo. »*Streljaj,*« je zapovedal poveljnik, toda vojaki so ostali negibni. »*Streljaj,*« je spet zavpil, toda nihče ni streljal. Premagani poveljnik je pustil, da se je duhovnik skupaj s svojimi ljudmi na konju vrnil domov.

Nekaj mesecev pozneje je ta duhovnik na svojem pastoralnem potovanju 'izginil' in od njega ni bilo več nobene vesti. Vsi so razumeli, kakšna je bila njegova usoda. In tako je ljudstvo dejalo, da je šel s svojim konjem v nebesa.

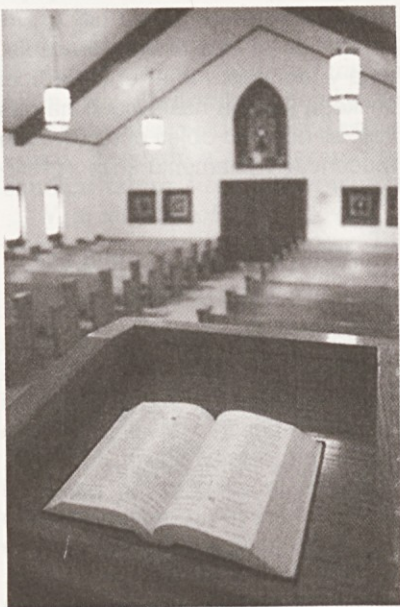
*O Crux, ave spes unica,
mundi salus et gloria!*

Pozdravljen, križ, edino upanje,
svetá rešitev si in slava!

Dalje prihodnjič

Čutimo s Cerkvijo!

Nameni Apostolata molitve za julij

SPLOŠNI NAMENI: Da bi kristjani na Bližnjem vzhodu lahko živeli svojo vero v popolni svobodi in bili orodje sprave in miru.

Pred arabsko in islamsko zasedbo ozemlja v 7. stoletju so na jugovzhodnih obalah Sredozemlja kristjani predstavljali 95% prebivalstva. Danes pa jih je z 12 milijoni vernikov le 6% in njihovo število se stalno manjša. Konflikti, ki so sledili prvi svetovni vojni, so pognali okoli 10 milijonov kristjanov v izseljenstvo, da bi si druge poiskali boljše možnosti za življenje v prihodnosti. Najhujše razmere so trenutno v Iraku. Od milijona in pol kristjanov, ki so tam živeli preden je leta 2003 Bush začel vojno, jih je do danes ostalo okoli 500 tisoč. Položaj v Sveti deželi je tudi strah vzbujajoč. Leta 1948 so kristjani predstavljali 85% betlehemskega prebivalstva, sedaj jih je 12%. V Jeruzalemu jih je bilo leta 1992 53%, sedaj jih je 2%. V Libanonu je bilo ob času osamosvojitve leta 1932 55% kristjanov, danes jih je

35%. V Siriji je krščanska skupnost predstavljala četrtno prebivalstva, danes je to samo 10%.

Lahko si predstavljamo, koliko se v teh številkah in odstotkih skriva nepojmljivega trpljenja, krivic in nasilja, ki ga kristjani prenašajo v teh krajih. Krvavi spopadi, verska nestrpnost, preganjanje, prisilne izselitve so tragedije, ki tudi danes še kar naprej povzročajo žalost in trpljenje milijonom vernikov. Taka je dramatična stvarnost Cerkev, ki predstavljajo zibelko krščanstva za ves svet. Zato Sveti oče prosi, naj molimo zanje, da bi lahko svobodno živele svojo vero in da bi v njihovih deželah prišlo do miru in sprave.

MISIJSKI NAMENI: Da bi Cerkev po zaslugi pričevanja vseh verujočih v vseh deželah sveta bila seme in jedro človeštva, spravljenega in združenega v eno samo Božjo družino.

Kot razlago mesečnega namena bomo uporabili - in molili - odlomek iz daljše molitve papeža Janeza Pavla II.

»Slavimo te, Gospod in Oče, ki si v nebesih, zaradi tvoje neskončne dobrote. Združil si nas s seboj in med seboj. Pomagaj nam izpolniti tvojo voljo, da pride med nas tvoje kraljestvo pravičnosti, ljubezni in miru. Tvoje oznanilo bratstva in odpuščanja naj premaga vse razlike, nasprotovanja, sovraštva in naj utrjuje voljo po razumevanju in spoštovanju. Spreobrne nas, Oče usmiljenja. Naj občutimo veselje zaradi odpuščanja, ki smo ga bili deležni, da bi ga znali deliti tudi z drugimi. Spominjamo se tvojih besed: Blagor tistim, ki si prizadevajo za mir! Naj premišljujemo Kristusovo obličje, Križanega in Vstalega, skrivnost sprave in ljubezni, v kateri ni prostora za kakršno koli nasilje. Naj vsi odkrivamo, kako smo bratje v Tvojem

imenu.

Prosimo te za vse, ki trpijo in jokajo. Tudi oni naj občutijo veselje v miru, ki nam ga je Jezus zapustil. Naj otroci rastejo brez strahu in se pripravljajo za prihod bolj bratske in pravičnejše družbene ureditve. Daj voditeljem duhovno in moralno energijo, da bodo v službi skupnega vsestranskega napredka. In razsvetluj vse dobre ljudi v spoznanju, da nasilje nikoli ni prava pot.«

SLOVENSKI NAMENI: Da bi se vsi, ki vozijo po naših cestah, zavedali odgovornosti za lastno življenje in za življenje drugih udeležencev prometa.

V življenju smo ljudje neprestano povezani s potmi, cestami, stezami, hodniki... Vse to je del našega življenja. Celo Jezus se je za opis svojega poslanstva in bližine človeku imenoval: »Jaz sem pot, resnica in življenje« (Jn 14,6). On je pot, ki nas popelje k Očetu, je spremljevalec na tej poti. Še ob mnogih drugih priložnostih je Jezus govoril o poteh in potovanjih. Torej so poti in ceste čudoviti Božji dar; tako tista preprosta pot ob naši hiši, kot večje krajevne ceste ali avtoceste, ki povezujejo mesta, države in narode. Osnovni namen teh cest in vsega, kar se na njih in ob njih

dogaja je, da bi imeli boljše in bolj bogato življenje.

Najpogosteje stopimo na pot ali zapeljemo na cesto, ne da bi se tega daru posebej zavedali. Mislimo, da pač tako mora biti in je samoumevno. Naša prošnja pred Bogom v mesecu juliju pa je, da bi se tega daru ceste in daru življenja, ki je povezan s cestami posebej zavedali. Da je življenje za nas poseben Božji dar, tega ni potrebno posebej poudarjati. Takoj ko se zavedamo obeh darov, tako življenja kot ceste, potem nastane v našem srcu velika hvaležnost. Ob tej hvaležnosti potem občudujemo in se veselimo vseh možnosti, ki so nam dane. Hvaležni smo za majhne in velike ceste, za avtomobile, za ljudi, ki so gradili ceste in jih vzdržujejo, za ljudi, ki so

naredili avtomobile, za ljudi, ki jih med vožnjo srečujemo.... Takšno zavedanje in takšen pogled na promet in ljudi na cestah nam bo pomagalo k miru v srcu, k redu in k potrpežljivosti. S takšno svojo držo bomo pomagali tudi drugim udeležencem v prometu k večji odgovornosti in spoštovanju.

Da ta naša prošnja v molitvi ne bo pristna le v mesecu juliju, je prav, da obnovimo lepo krščansko navado, da ob začetku vsake vožnje z avtomobilom nekaj zmolimo. Zelo preprosto se priporočimo angelu varuhu, svojim nebeškim prijateljem za srečno pot; prosimo Gospoda, da varuje nas in tudi vse druge udeležence prometa ter nas varno pripelje na zaželeni cilj. Ob tem se spomnimo lahko tudi vseh žrtev nesreč na cestah.

Ko se je zdravil na domačem gradu, si je zaželel svojega najljubšega čtiva - viteških romanov. Namesto teh so mu dali življenje svetnikov. Ob prebiranju zgodb »vitezov nebeškega Kralja« se je v njem vedno močnejše oglašala želja, da bi jih tudi sam posnemal. V začetku naslednjega leta je zapustil domači grad z namenom, da roma v Sveto deželo. Ustavil se je v znamenitem romarskem svetišču Montserrat, kjer je opravil dolgo spoved, potem pa Mariji izročil svoj viteški meč. Zaradi nepredvidenih težav je celo leto ostal v kraju Manreza, nedaleč od Montserratata. Tam je najprej veliko molil, potem pa se je lotil apostolskega dela: poučeval je katekizem in pomagal je v bolnišnici. Duhovna spoznanja, ki so dozorela v njem, je zapisoval in iz teh zapiskov se je rodila nesmrtna knjižica Duhovne vaje, o kateri je sv. Frančišek Saleški zapisal, da je »pripravila več spreobrnjenj kot pa ima črk«.

Čutil je, da ga Bog kliče k apostolskemu delovanju, zato je pri triintridesetih letih postal študent. Najprej je študiral v Španiji, nato pa v Parizu, kjer je s svojimi duhovnimi vajami pritegnil nekaj somišljenikov, ki so postali prvo jedro Družbe Jezusove. 15. avgusta 1534 so v kapeli na Montmartru naredili zaobljube. 24. junija 1537 je Ignacij skupaj z nekaj tovariši prejel mašniško posvečenje, novo mašo pa je opravil šele na božično noč leta 1538 pri jaslicah bazilike Marije Velike v Rimu.

Ignacija in njegove spremljevalce so Rimljani imenovali »romarji«, sami pa so govorili, da so »iz družbe Jezusove«. Do konca leta 1539 je Ignacij papežu izročil listino z načrtom svoje ustanove. Pravila je potrdil papež Pavel III. 27. septembra 1540. Ta datum velja za rojstni dan Družbe Jezusove ali jezuitskega reda. Novost tega reda je bila ta, da je bil izrazito apostolski in zato zelo prilagodljiv. Papežu in Cerkvi je ponudil svoje služenje za prenovo tedanje Cerkve, močno prizadete zaradi protestantskega odpada.

Red je naglo rastel. Za prvega predstojnika, ki se imenuje general, so izvolili Ignacija. Ob njegovi smrti

SVETNIK MESECA

IGNACIJ LOJOLSKI, redovni ustanovitelj

1491 – 1556

31. julij

SILVESTER ČUK

Pesem v hvalnicah današnjega molitvenega bogoslužja ali brevirja, ki ga v imenu vseh vernikov molijo duhovniki, redovniki in redovnice, pravi: »Ignacij u zapojmo v čast, / ki družbo Jezusu je zbral, / bil mojster je besed, dejanj / in za Boga se vojskoval.« Ignacij Lojolski, današnji slavljeneč, je bil najprej pogumen vitez v službi svetnih vladarjev, potem pa je vse svoje moči in sposobnosti posvetil nebeškemu vladarju - Kristusu.

Njegova življenjska pot se je pričela leta 1491 na gradu Lojola v baskovski provinci na severozahodu Španije, kjer se je rodil kot dvanajsti ali trinajsti (in zadnji) otrok podeželskega plemiča. Pri krstu je dobil ime Inigo, med študijem v

Parizu ga je leta 1528 spremenil v latinsko Ignacius de Loyola. Korenina tega imena je beseda »ignis«, ki pomeni ogenj. In ognja je bil Ignacij poln! Oče ga je menda hotel usmeriti v duhovniški poklic, Inigo pa se je navduševal za viteško in pustolovsko življenje. Nekaj let se je vzgajal na dvoru, nato pa je odšel k podkralju v Navarro, kjer se je izkazal kot neustrašen bojevnik. Pri obrambi trdnjave Pamplona, ki so jo oblegali Francozi, ga je 20. maja leta 1521 zadel »milostni udarec« topovske kroglice, ki mu je zdrobila kost pod desnim kolonom in je spremenila smer njegovega življenja.

31. julija 1556 je Družba štela že okoli tisoč članov v sto hišah po raznih državah. K nam - v Ljubljano k Svetemu Jakobu, kjer imajo svojo hišo danes, poleg nje pa na naših tleh še dve v Ljubljani ter dve v Mariboru - so jezuiti prišli leta 1597 in v našem glavnem mestu ustanovili prvo visoko šolo na naših tleh. Ignacij Lojolski je bil leta 1609 prištet med blažene, leta 1622 pa med svetnike skupaj s svojim rojakom in velikim jezuitskim misijonarjem Frančiškom Ksaverijem.

Danes godujejo tisti, ki jim je ime Ignacij, Ignac ali Nace.

MOGOČNI PRIPROŠNJK SVETI JOŽEF

«Mi lahko pokažeš Boga?»
»Mogoče je z Bogom tako kot s soncem.«

»Kako pa je s soncem?«

»Kaj ne veš? Sonce zjutraj vstane in razsvetli ter ogreje naš svet. Cvetje in drevje, živali in ljudje lahko živimo, ker sonce sije. Brez sonca bi življenje zastalo.«

»Toda sonce ne sije vedno.«

»Tudi takrat, ko ga zakrivajo oblaki in delajo dan siv, sije sonce nad oblaki. Mislim, da je enako z Bogom.«

»Toda Boga ne moremo nikoli videti, tudi ne pri belem dnevu.«

»Ne z zunanji očmi. Kdor hoče Boga videti, mora odpreti svoje notranje oči, ga mora gledati s srcem.«

+

Gandhija so krščanski misijonarji vprašali, kaj morajo storiti, da bodo hinduisti sprejeli Jezusov govor na gori. Odgovoril jim je:

»Mislite na skrivnost vrtnice! Vsi jo imajo radi, ker širi okrog sebe prijeten vonj. Torej, moji gospodje, širite okrog sebe prijeten vonj (krščanstva)!«

dal fant prehitro ujeti v pasti sveta. Ohladil se je za molitev in opravljanje verskih dolžnosti. Zamenjarjati je začel prejemanje zakramentov in postal suženj vseh mogočih razuzdanosti.

Da bi se ognil sramotnim škandalom in očitaniu njegovih staršev, je odšel iz domačega kraja in se prijavil k vojakom. Njegova starša sta bila zelo obupana in prizadeta, saj sta vedela, da sta v veliki meri onadva kriva sinovih zablod.

V stiski sta se spomnila na svetega Jožefa in začela opravljati devetdnevnic, da bi jima izprosil odpuščanje, sinu pa spreobrnjenje. Še nekaj drugih oseb ju je spremljalo pri opravljanju devetdnevnic.

Komaj so molili nekaj dni, je 'izgubljeni sin' že potrkal na vrata očetove hiše. Ponižno in v solzah se je vrgel k nogam svojih staršev. Tudi onadva sta s solzami v očeh objela sina in mu vse odpustila, ker je znova hotel živeti kot pravi kristjan. Z njim se je vrnilo veselje v njihov dom. Zavedali so se, da so to milost dolžni svetemu Jožefu, zato so mu na najbolj slovesen način izkazali svojo zahvalo.

Kako je važno, da poslušamo Božji glas in odgovorimo na milost našega poklica. Obračajmo se na svetega Jožefa, tega častitljivega očaka! On nam bo izprosil moči, da bomo zmožni premagati vsak odpor naše narave.

*Prevedeno iz knjižice Id a José,
Traditions Monastiques*

*Oproščenje je maščevanje
pravičnega.*

*Začetek in konec vsega je
v človeškem srcu.*

*Človeška zloba izvira
vedno iz nemoči.*

Resnica prodre povsod.

*Živec umetnosti je
strastna ljubezen do
svojega predmeta.*

Lev N. Tolstoj

Neka družina iz Lyona (Francija) je bila presrečna, ker je imela izredno dobrega sina. Verni mladenič je zavračal mike sveta in gojil srčno željo, da se kot duhovnik posveti Gospodu. To pa njegovim staršem ni bilo všeč. Zelo so obžalovali njegovo izbiro in mu predočili toliko zaprek, da je izgubil prvotno navdušenje. Dosegli so, da je odločitev preložil.

Zadržali so ga v svetu, da bi spremenil okus. Na žalost se je

Čakal sem te, da bi s teboj delil trpljenje

Trpljenje je največji zaklad na zemlji – očiščuje dušo. V trpljenju spoznamo, kdo nam je pravi prijatelj. Prava ljubezen se meri s toplomerom trpljenja.

Jezus, zahvaljujem se ti za vsakdanje majhne križe, za nasprotovanje mojim namenom, za breme skupnega življenja, za poniževanja od drugih, za trpka srečanja med nami, za neutemeljena sumničenja, za slabo zdravje in izčrpanost, za zatajevanje lastne volje, za izničenje lastnega jaza, za vsa manjkajoča priznanja, za prekrižanje vseh načrtov.

Zahvaljujem se ti, Jezus, za notranje trpljenje, za duhovno suhoto, za stiske, strah in negotovost, za temo in notranjo mračnost, za skušnjave in različne preizkušnje, za muke, ki jih je težko izraziti, posebno za tiste, v katerih nas nihče ne razume, za smrtno uro, za težo boja v njej, za vso njeno bridkost.

Hvala ti, Jezus, ti si prvi izpil kelih bridkosti, preden si ga razredčenega meni ponudil. Glej, z ustnicami se dotikam keliha tvoje svete volje. Naj se mi zgodi po tvoji volji. Naj se mi zgodi, kakor je od vekomaj določila tvoja modrost. Želim do zadnje kapljice izpiti meni namenjeni kelih, ne da bi spraševala po namenu; v bridkosti je moje veselje, v brezupnosti moje upanje. V tebi, Gospod, je vse dobro, vse, kar daje tvoje očetovsko Srce. Ne dajem prednosti tolažbi pred bridkostjo in tudi ne bridkosti pred tolažbo. Za vse se ti zahvaljujem, Jezus. Moja radost se ti zahvaljujem, nepojmljivi Bog. V tebi gledanje tebe, nepojmljivi Bog. V tebi skrivnostnih bivanjih se mudi moj duh, tam se počutim doma. Dobro mi je znano bivališče mojega Ženina.

Čutim, da v meni ni niti kapljice krvi, ki bi ne gorela v ljubezni do tebe.

O neizreklija lepota, kdor te le enkrat spozna, ta ne more ničesar drugega ljubiti. Čutim neskončno brezno svoje duše, ki ga nič ne more izpolniti, le Bog sam. Čutim,

da tonem v Bogu kot zrno peska v oceanu brez dna.

20.12.1934 - Ko sem nekega večera prišla v svojo celico, sem zagledala Gospoda Jezusa, izpostavljenega v monštranci kot pod milim nebom. Pri nogah Gospoda Jezusa sem zagledala svojega spovednika, za njim pa množico najvišjih duhovnikov v oblačilih, ki jih nisem ni-

koli videla, razen v videnjih. Za njimi različni duhovni stanovi. Nadalje sem videla velike trume ljudi, ki jih moje oči niso mogle obseči. Videla sem, kako sta iz hostije izhajala dva pramena žarkov kakor na podobi. Bila sta tesno združena, toda ne pomešana. Prišla sta v roke mojega spovednika, nato v roke duhovnikov, iz njihovih rok pa k ljudem in sta se potem vrnila k hostiji... in v tem trenutku sem se spet zagledala, kako stopam v celico.

22.12.1934. Ko sem šla med tednom k spovedi, sem naletela na svojega spovednika, ko je daroval sveto mašo. V tretjem delu svete maše sem zagledala Dete Jezusa, malo manjšega kot ponavadi, s to razliko, da je imel vijoličasto oblačilo, medtem ko je drugače vedno imel belo.

24.12.1934. Božični večer. Zjutraj sem pri sveti maši čutila božjo bližino. Moj duh se je nezavedno potopil v Boga. Med tem sem zaslišala naslednje besede: **Ti si moje drago bivališče, v tebi počiva moj duh.** Po teh besedah sem v globini svojega srca čutila Gospodov pogled. Ko sem videla svojo bedo, sem se v duhu ponižala in občudovala veliko božje usmiljenje, ker se najvišji Gospod približuje takšni bedi.

Med svetim obhajilom je veselje preplavilo mojo dušo. Čutila sem, da sem tesno združena z Bogom. Njegova vsemogočnost je použila vse moje bitje. Ves dan sem na poseben način čutila božjo bližino. Čeprav mi obveznosti ves dan niso dovoljevale niti za trenutek stopiti v kapelo, ni

bilo niti ene minute, v kateri ne bi bila zedinjena z Bogom. V sebi sem čutila njegovo navzočnost bolj kakor kadar koli prej. Nепrestano sem pozdravljala božjo Mater, se vživljala v njenega duha, jo prosila, da bi me poučila o pravi ljubezni do Boga. Zaslišala sem besede: »Ponoči, med sveto mašo, ti bom razodela

skrivnost svoje sreče.«

Večerja je bila pred šesto uro. Kljub veselju in zunanjemu hrupu, ki vlada pri medsebojni delitvi oblatov in vzajemnih voščilih, niti za trenutek nisem izgubila božje bližine. Po večerji smo pohitele z delom, da bi mogle ob deveti uri priti k češčanju v kapelo. Dobila sem dovoljenje, da ne grem spat, oziroma da čakam polnočnico. Zelo sem se veselila. Od devete do dvanajste ure sem bila prosta. Od devete do desete ure sem opravljala češčanje po namenu svojih staršev in vse družine; od desete do enajste pa po namenu svojega duhovnega voditelja. Najprej sem se zahvalila Bogu, da mi je blagovolil podariti to veliko vidno pomoč tu na zemlji, kakor mi je obljubil. Potem sem prosila Boga za razsvetljenje mojega spovednika, da bi spoznal mojo dušo in me vodil po božji volji. Od enajste do dvanajste ure sem molila za sveto Cerkev, in duhovnike, za grešnike, za misijone in za naše redovne hiše. Odpustke sem darovala za duše v vicah.

Dvanajsta ura. 25.12.1934 - Polnočnica. Ko se je začela sveta maša, me je prevzela notranja zbravnost. Veselje je preplavilo mojo dušo. Pri darovanju sem zagledala Jezusa na oltarju v neprimerljivi lepoti. Dete je ves čas gledalo na vse nas in iztegovalo svoje ročice. Med povzdigovanjem Dete ni gledalo v kapelo, ampak v nebo, po povzdigovanju pa je spet gledalo na nas, vendar čisto na kratko, ker ga je kot vedno duhovnik razlomil in zaužil. Haljico je imelo belo. Naslednji dan sem ga videla, enako pa tudi tretji dan. Težko je izraziti veselje, ki je vladalo v moji duši. To videnje se je ponovilo pri treh naslednjih svetih mašah tako kakor prvič.

1934 - Prvi četrtek po božiču. Popolnoma sem pozabila, da je danes četrtek in nisem opravila ure češčanja. Skupaj s sestrami sem ob devetih odšla v spalnico. Začuda nisem mogla zaspati. Zdelo se mi je, da nečesa nisem še izpolnila. V mislih sem prešla svoje obveznosti in nisem se mogla ničesar spomniti. To je trajalo do desete ure. Ob desetih sem

zagledala izmučeni obraz Gospoda Jezusa. Jezus mi je rekel: **Čakal sem te, da bi s teboj delil trpljenje, kajti kdo more bolj razumeti moje trpljenje kakor moja nevesta?** Prosila sem Jezusa odpuščenja za svojo mlačnost. Osramočena si nisem upala pogledati Gospoda Jezusa. Skrušenega srca sem prosila Jezusa, da bi mi blagovolil dati en trn iz svoje trnove krone. Jezus mi je obljubil to milost, vendar za jutrišnji dan. In videnje je izginilo.

Naslednje jutro med premišljevanjem sem začutila na levi strani glave boleč trn. Trpljenje je trajalo ves dan. Nепrestano sem premišljevala, kako je Jezus mogel prenesti bolečino zaradi tolikih trnov v trnovi kroni. Združila sem svoje bolečine z Jezusovimi in jih darovala za grešnike. Ob štirih, ko sem prišla k češčanju, sem zagledala eno izmed naših gojenk, kako je z nečistimi, grešnimi mislimi strašno žalila Boga. Videla sem tudi osebo, zaradi katere je grešila. Strah je spreletel mojo

dušo in prosila sem Boga, da bi jo po Jezusovem trpljenju blagovolil iztrgati iz te strašne stiske. Jezus mi je odgovoril, da ji bo podelil milost, vendar ne zaradi nje, ampak zaradi moje molitve. Zdaj sem razumela, kako zelo moramo moliti za grešnike, posebej za naše gojenke.

Naše življenje je res apostolsko. Ne morem si predstavljati redovnice, ki bi živela v naših redovnih hišah, torej v naši skupnosti, in bi ne imela apostolskega duha. Gorečnost za rešitev duš mora žareti v naših srcih.

Moj Bog, kako je prijetno trpeti za tebe, trpeti v najskrivnejših kotičkih srca - v skritosti goreti kot neopazna žrtev, kot čisti kristal brez tolažbe in sočutja. Moj duh izgoreva v dejavni ljubezni, ne izgubljam časa za sanjarjenje. Vsak trenutek izkoristim, ker je ta v moji moči. Preteklost mi ne pripada več, prihodnost ni moja, prizadevam pa si z vso svojo dušo izkoristiti sedanji čas.

Dalje prihodnjič

ZNANOST IN VERA

FRIDERIK OZANAM, vseučiliški profesor in akademik, je veliko trpel zaradi verskih dvomov. Da bi se nekoliko pomiril, je nekoč stopil v cerkev. Tam je zagledal moža, ki je kleče pred Najsvetejšim molil rožni venec. Kdo je bil to? ANDRÉ MARIE AMPÈRE (1775-1836), slavni francoski matematik in fizik. To, da je Ampère odkril elektrodinamične pojme, se učimo v šoli. Pretresljivo pa je, da so po njegovi smrti našli v njegovi zapuščini dnevnik, kjer je imel zaznamovane vse dneve, ki je v njih prejel sv. obhajilo.

Ob pogledu na Ampèra je Ozanam našel notranji mir in rekel je:

Rožni venec v Ampèrovih rokah me je ganil bolj kakor tisoč pridig.

ISAAC NEWTON (1643-1727), Anglež, oče klasične fizike, eden največjih zvezdoslovcev, matematikov in fizikov, izpoveduje svojo vernost takole:

Čudovita urejenost sonca, planetov in kometov je mogoča nastati samo po zakonih in načrtu vsevednega in vse-mogočnega Bitja. Ako je vsaka zvezda stalnica središče enega sončnega sestava, ki je podoben našemu, je vesoljstvo urejeno po edinstvenem načrtu, je kraljestvo enega in istega Vladarja. Iz tega sklepamo, da Bog biva, da je Bog neskončno umno bitje, vsemogočno in neskončno popolno, bitje, ki je samo od sebe.

Vprašujete ODGOVARJAMO

LOJZE KUKOVICA

1 - Ali ne zahteva Cerkev preveč od zakoncev, ko jim priporoča in od njih celo zahteva, da se držijo naravnih metod za omejevanje rojstev?

Cerkev se dobro zaveda človekove moralne slabosti, v katero je izvorni greh pahnil celotno človeštvo. A Cerkev tudi ve in uči, da greh ni človeka pahnil v popolno nemoč za življenje po božjem načrtu in njegovi volji. Res je seveda, da ga je izvorni greh ranil, ni ga pa do cela pokvaril in ga naredil za popolnoma nesposobnega voditi svoje življenje v skladu z božjo voljo.

Cerkev torej veruje v sposobnost zakoncev, tako moškega kot ženske, da živita svoje zakonsko življenje skladno z božjo voljo, kakor jo uči Cerkev. Veruje v sposobnost njihovega razuma in v moč njihove

volje, da se tudi v zakonskem življenju dasta voditi božjemu načrtu in njegovim zahtevam.

Res pa je tudi, da tega ne zmorejo zakonci brez božje pomoči, brez milosti božje. To imamo pa vsi na razpolago, če zanjo prosimo. Res je namreč, kar je Kristus rekel: *»Brez mene ne morete nič storiti«*, a je tudi res ono drugo: *»Ne bojte se, jaz sem premagal svet«*, kar za naše vprašanje pomeni: *»Z menoj, z mojo pomočjo ga boste premagali tudi vi«*, to se pravi, boste tudi svoje zakonsko življenje lahko živeli, kakor to zahteva moralni zakon.

Cerkev zatorej sodi, da je za normalna krščanska zakonca možno, da se v svojem intimnem zakonskem življenju moreta občasno odpovedati spolnemu dejanju, kadar v položaju, v katerem se na-

hajata, ne moreta in ne smeta naročiti novega otroka.

Prava in odgovorna zakonska ljubezen jima bo dala moči za tozadevne žrtve. Papež Janez Pavel II. je glede tega priložnostno zapisal te besede: *»Krepost zdržnosti, ki jo bosta v takih primerih gojila zakonca, bo samo povečala ljubezen med njima.«* In drugi papež, Pavel VI., je pa v svoji znameniti okrožnici *Humanae vitae* zapisal o tem naslednje besede: *»Mislimo, da so ljudje, tudi ljudje današnjega časa, sposobni razumeti globoko moder značaj tega temeljnega načela«* (namreč načela o spolni zdržnosti zakoncev v določenih okoliščinah).

2 - V enem prejšnjih števil DŽ ste pisali o tem, da je Katoliška Cerkev edina, ki je od Kristusa samega ustanovljena in da je zato dolžnost vseh kristjanov, da jo sprejmemo kot edino od Kristusa samega ustanovljeno Cerkev in da se je edino v njej redno možno zveličati? Kaj pa protestantje in njihova Cerkev: Je tako oddaljena od prave Kristusove Cerkve, da se v njej ljudje redno ne morejo zveličati?

V odgovor na vaše vprašanje naj vam najprej podam kratko zgodovino protestantizma. Če boste pa hoteli imeti natančnejše podatke o njem, jih boste pa dobili v vsaki obsežnejši zgodovini krščanstva.

Ustanovitelj protestantizma je bil Martin Luter, rojen leta 1433, od revnih, a dobrih katoliških staršev. Ko je bil star 21 let, je vstopil k avguštincem, red, v katerem je bil nekaj let pozneje posvečen v duhovnika in pozneje imenovan za profesorja teologije v mestu Wittenberg. Od vsega početka je bilo zanj značilno, da je kazal posebno ljubezen za novosti na teološkem polju.

Leta 1517 je papež Leon X. prisil nekatere dominikanske redovnike, naj bi med ljudmi nabirali denar

za gradnjo mogočne bazilike sv. Petra v Rimu. Luter ni dobro sprejel tega, da je papež za to nalogo zaprosil dominikanske redovnike, namesto – kar je želel Luter – avguštince. Šel je v tem oziru celo tako daleč, da je začel pridigati celo proti temu zbiranju denarja in končno v zvezi s tem začel tajiti celo nekatere nauke Cerkve. Lutra so zatožili papežu Leonu X., kateremu je Luter obljubil pokorščino in spoštovanje, pa naj bi od njega zahteval karkoli. Na žalost se Luter tega ni držal, temveč je vedno bolj jasno in drzno začel govoriti proti papežu in celo proti Cerkvi sploh. Zato ga je končno papež obsodil, česar pa Luter ni sprejel. Javno se je papežu uprl in začel pisati in govoriti proti njemu in nekaterim naukom Cerkve. Ko ga je končno celo nemški cesar Karel V. pozval k pokorščini papežu, se je Luter dokončno uprl papežu in začel gonjo proti njemu in Cerkvi sploh, pred vsem s pisano besedo. Da bi zagovarjal svoje napade in zmote pred ljudstvom, se je začel sklicevati kot na edino avtoriteto, ki jo je priznaval, - na Sveto pismo, ki naj ga vsak kristjan razlaga po svoji vesti in pameti.

Tako je začel učiti, da je za kristjane edino važna vera v Sveto pismo, katero naj vsak razlaga kot ga Sveti Duh navdihuje. Tako je Luter od ene zmote prehajal na mnoge druge. Če namreč samo vera opravičuje človeka pred Bogom, potem so celo dobra dela brezkoristna, enako kot so nekoristni tudi zakramenti. Tako je od zakramentov po neki ne-logičnosti ohranil le tri in sicer krst, evharistijo in sveto pokoro. Le da je celo te delno predružačil:

odpravil je namreč spoved grehov, o evharistiji je pa učil tako imenovano empanacijo, nauk, po katerem postane Kristus navzoč v kruhu, ne pa da bi se kruh sam spremenil v Kristovo telo.

Če samo vera opravičuje človeka pred Bogom, potem so logično tudi človekova dobra dela za zveličanje na sploh odveč; med drugim je odveč tudi molitev in sploh vsa dobra dela. Luter se je postopoma oddaljeval od pravega Kristusovega in cerkvenega nauka: dovolil je razporoko, odpravil du-

Martin Luter

hovniški celibat in tudi redovne zaobljube. To je učil in potrjeval tudi z lastnim zgledom, ko se je poročil s neko bivšo redovnico Katarino Bora. Pa to še ni bilo vse. Med drugim je proglasil češčenje svetnikov in celo same Matere Božje za pravo malikovanje. Tajil je tudi obstoj vic in logično s tem naukom tudi brezkorisnost molitev za umrle.

Ni tu mesto, da bi se še dalje ustavljali pri drugih Lutrovih naukih. Povejmo mimogrede še to, da se je proti koncu življenja začel predajati zelo posvetnemu

življenju. Končno je skoro obupan umrl. Nekateri zgodovinarji menijo celo, da je naredil samomor.

Povejmo sedaj nekaj najvažnejših lastnosti prave Kristusove Cerkve, ki jih protestantizem nima, ki bi jih pa moral imeti, če bi hotel veljati za pravo od Kristusa ustanovljeno Cerkev. Najprej protestantizem nima edinosti, kot jo mora imeti in jo ima prava Kristusova Cerkev. Če je najvišje protestantsko načelo, da sme vsakdo prosto razlagati Sveto pismo, potem je jasno, da ima to načelo za posledico, da imajo protestanti toliko različnih verskih naukov in sekt, kolikor je ljudi, ki bodo po svoji lastni pameti razlagali Sveto pismo. Iz tega je tudi razvidno, zakaj se protestanti nikdar niso mogli zediniti za kakšno skupno obvezno veroizpoved, medtem ko katoličani verujemo in izpovedujemo vsi isto izpoved vere, ker verujemo v cerkveno nezmotno učiteljstvo, ki vse ljudi nezmotno uči, kaj je Bog ljudem razodel in kaj morajo vsi kristjani izpovedovati in verovati, če hočejo ostati kristjani, člani edine Kristusove Cerkve.

Če je namreč Kristus Bog, kot nas nezmotno uči Katoliška Cerkev, potem je njegov nauk nujno samo eden. Bog se ne spreminja, njegova resnica ostane vedno ista. In bo ostala ista. Zato ni čudno, da najrazličnejše protestantske sekte učijo pogosto tudi najbolj nasprotne nauke o Bogu, Kristusu in vsem ostalem. Protestantizem zato tudi ne zna povedati, kateri razodeti nauk je bistven in ga morajo zatorej vsi sprejeti, če hočejo še ostati zvesti razodeti božji resnici. Vsak protestant sprejme in veruje to, kar se njegovemu razumu kaže

kot od Boga razodeto, ker pač ne prizna kakšnega nezmotnega cerkvenega učiteljstva, ki bi avtoritativno določil, kaj je Bog razodel, in kaj moramo zatorej vsi ljudje verovati. Od vsega početka je protestantizem zato zavračal vsako za vse obvezno cerkveno učiteljstvo. Zato ni čudno, da protestantizem životari v skoro brezštevilnih sektah, ki so ena od druge popolnoma neodvisne, temveč pogosto tudi ena drugi nasprotni. V protestantizmu tudi ni različnih cerkva (religioznih družb), kajti za kakršnokoli družbo, tudi versko, je potrebna neka avtoriteta, ki zahteva, da vsi njeni člani izpovedujejo isti nauk in da so povezani med seboj različni razumi, različne volje in različna srca. Če tega ni, potem ne moremo govoriti o kakšni verski družbi. Zato se protestantizem pogosto primerja babilonskemu stolpu, v katerem vlada zmeda in anarhija.

Protestantizem tudi nima druge nujne lastnosti, ki bi jo moral imeti, namreč svetost. In to najprej v nauku. Je mar kaj bolj nemoralnega, kot so prva načela, po katerih naj bi se ravnali protestanti, seveda če se res ravnajo po njih, na primer nauk, da so za zveličanje dobra dela brezkoristna, da zadostuje sama vera. Vera naj bi po njih nauku bilo edino potrebno za zveličanje. Vsaka zdrava in normalna vest se takorekoč nagonsko upira takšnemu nauku.

Po vsem povedanem do sedaj je tudi jasno, da protestantizem tudi nima nobene skupne in obvezne morale. Vsakdo naj se ravna po Svetem pismu, kakor ga sam razlaga. Tu je tudi razlaga, zakaj nekateri protestanti tajijo celo takšne resnice, ki služijo kot temelj vsega moralnega življenja, na primer nesmrtnost duše, obstoj pekla in še toliko drugih resnic.

Poleg tega protestantizem zavrača skoraj vsa sredstva posvečenja: zavrača post, zavrača evangeljske svete, češčenje Matere Božje in svetnikov. In ker taji resnično prisotnost Kristusa v evharistiji, je

s tem odpravil veliki vir krščanskih kreposti. Na protestantskem polju ne rastejo in ne uspevajo tri lepe cvetlice krščanskega življenja: ponižnost, devištvo in prostovoljo uboštvo.

Svetosti pa tudi ni redno v protestantih kot osebah: Protestantizem nima nobenega proglašene svetnika, čigar svetost bi bila potrjena s kakšnim čudežem. S tem v zvezi je tudi zanimivo dejstvo, da redno le versko mladenični katoličani prestopajo v protestantizem, med tem, ko se dobri protestantje spreobračajo v katoliško Cerkev.

Protestantizmu manjka tudi ve-

soljnost in sicer glede časa in tudi glede razširjenosti. Protestantizem ni vesoljen ne po številu sekt, v katerih živi, pa tudi ne glede krajev, v katerih je razširjen. In končno zadnje vprašanje v zvezi s protestantizmom: Kako vedo protestantje, ali je biblija od Boga samega razodeti nauk, da je torej biblija Božja beseda? Protestantje sicer učijo, da sam Sveti Duh vsakega bralca Svetega pisma navdihuje, da ga prav razume. To je seveda lahko učiti in zagotavljati, ni pa mogoče dokazati. Pa še: Kako je potem mogoče da ista mesta Svetega pisma nekateri razumejo na en način, drugi na drugi. Mar lahko Sveti Duh sam sebi nasprotuje?

Župnik je dal v časopis naslednjo osmrtnico:

»Z velikim obžalovanjem vam sporočam, da je umrla Cerkev v župniji ... Žalna slovesnost bo v nedeljo ob 10. uri.«

V nedeljo je bila cerkev nabito polna. V nagovoru je župnik dejal:

»Nobenega upanja nimam, da bi naša župnija ponovno zaživela. Kljub temu bom še enkrat poskusil. Prosim, pojdite vsi mimo krste in si oglejte pokojnico. Potem zapustite cerkev skozi stranska vrata. Če si boste premislili, se vrnite skozi glavna vrata in bomo skupaj obhajali zahvalno mašo.«

Župnik je stopil h krsti in jo odprl. Vsi so se spraševali, kdo leži v njej. Vsak, ki je hotel videti mrtvo Cerkev župnije ... in se sklonil nad krsto, je v ogledalu zagledal svoj obraz.

+

Legenda pripoveduje, da je nekoč prišel k Jezusu mož, ki je želel postati kristjan, a se ni hotel vključiti v skupnost, ampak je želel biti sam zase. Tedaj bi mu naj Jezus povedal to priliko:

Skupina mož je sedela v krogu in se pogovarjala. Ko je prišel večer in z njim tema, so vstali in nanosili dračje ter zakurili ogenj. Posedli s okrog njega, da jih je ogenj grel, plamen pa razsvetljeval njihove obraze. Med njimi je bil mož, ki ni hotel več sedeti v krogu ob ognju. Vzel je goreč kos lesa in se umaknil od ognja in ljudi. Goreči kos lesa ga je nekaj časa grel, kmalu pa je začel dogorevati in mož je začutil nočni mraz in opazil, da je okrog njega tema. Zamislil se je, vzela ugasli kos lesa in se vrnil k ognju in drugim ljudem. Ob gorečem ognju je prižgal svoj kos lesa, potem pa ponovno sedel v krog med druge može. Ogrel se je in plamen je spet obsijal njegov obraz.

ŠKOF dr. GREGORIJ ROŽMAN in REVOLUCIJA

Predavanje ANTONA DROBNIČA na Svetih Višarjah
(2) Konec

Škof Rožman je v skladu z naukom papeža Pija XI. v okrožnici *Quadragesimo anno* iz leta 1931 o socializmu in v okrožnici *Divini Redemptoris* iz leta 1937 o komunizmu kot radikalni varianti socializma komunizem štel za največje zlo in največjo nevarnost tistega časa. Rožman pa komunizmu ni nasprotoval kot političnemu gibanju, ampak predvsem z verskega in moralnega stališča. V *Pastirskem pismu o nevarnosti brezbožnega komunizma* je novembra 1943, ko je bil mimo že drugi višek revolucionarnega nasilja v Sloveniji, zapisal:

»Vem, da mi bodo zagovorniki komunizma in še nekateri zaslepljeni katoličani očitali, da se s pastirskim pismom vmešavam v politiko, kar ni zadeva škofa in kar ne spada v Cerkev. Toda, predragi verniki, boj proti brezbožnemu komunizmu ni politika, ampak verska zadeva, saj se vendar tiče vere v Boga, torej najbolj osnovne resnice vsake vere, posebno še naše krščanske vere. Zavračati brezbožne nauke, braniti resnice naše svete vere je verska zadeva in verska dolžnost ...«

Boj proti komunizmu je torej za Rožmana bil verska zadeva, ki se ne bije z orožjem in politiko, ampak z besedo resnice in duhovne prenovne. Zato je drugače kot njegov predhodnik škof dr. Anton Bonaventura Jeglič nasprotoval vmešavanju duhovščine v politiko in vojaške zadeve in se v takšne stvari tudi sam ni spuščal. V svojih pridigah, pastirskih pismih in drugih spisih je Rožman dosledno govoril o nasprotovanju komunizmu in obsodbi komunističnih zločinov in protipravnega

Anton Drobnič

nasilja, ne pa o boju proti Osvobodilni fronti, proti partizanom ali celo proti osvobodilnemu boju. Seveda pa ni njegova krivda in ne stvar nasprotnikov komunistične revolucije, če sta bila revolucija in osvobodilni boj medsebojno do nerazpoznavnosti pomešana, če je revolucija izkoristila osvobodilne težnje Slovencev za krinko svoje nasilnosti, če je osvobodilni boj bil samo vaba in pokrivalo za komunistično nasilje nad idejnimi in političnimi nasprotniki in za nezakonit in nedemokratičen prevzem oblasti. Kljub temu so škofa obsodili in ga še vedno obsojajo, da je nasprotoval osvobodilnemu boju, da je obsojal odpor Slovencev proti okupatorju.

V kazenski sodbi iz leta 1946 si sodniki z razločevanjem med revolucionarnim nasiljem in osvobodilnim bojem niso delali nobenih preglavic. Jasno jim je bilo, da gre za isto stvar: cilj je bil komunistična

revolucija, osvobodilni boj pa sredstvo in krinka za revolucijo. Zato niso preveč izbirali besed. Danes so stvari bolj občutljive, saj je že mnogim ljudem jasno, da je komunistična revolucija bila zločin nad narodom in nešteti posamezniki. Sedanje sodišče, ki obravnava zahtevo za obnovo postopka proti Rožmanu, je očitno iz takšnega občutka nelagodja popravilo nekdanjo sodbo in nekdanji očitki, da je škof Rožman nastopal proti komunizmu dopolnilo z besedami »to je proti narodno osvobodilnemu boju«.

Takšno ponarejanje zgodovine in nezakonito prevajanje revolucije v osvobodilni boj, kot si ga je privoščilo sodišče, je splošna značilnost postkomunizma v Sloveniji in seveda preživetvena nuja vojakov revolucije. Predsednik Milan Kučan danes vendar ne bi mogel zahtevati, naj bo komunistična revolucija temelj naše državne samostojnosti, kot je zahteval za osvobodilni boj. Brez zanikanja revolucije državni svetnik dr. Veljko Rus ne bi mogel predlagati državne zahteve povsem boljše-viške vsebine in fašistične oblike, naj papež zamenja ljubljanskega škofa. Pozaba revolucije še naprej opravičuje številne materialne in druge privilegije zaslužnih revolucionarjev in njihovih organizacij. Omogoča tudi srove napade nekaterih častnikarjev in politikov na udeležence protikomunističnega odpora in na njihova pričevanja, kot je bila na letošnji roški spominski slovesnosti jasna beseda prof. Justina Stanovnika o osvobodilnem boju kot prevari.

Prav po letošnji roški slovesnosti v spomin umorjenim žrtvam komunistične revolucije se je pokazala vsa odurnost komunizma in njegovih nasledkov. Stanovnikove trditve, da je tako imenovani osvobodilni boj bil prevara, ni potrebno posebej dokazovati, saj je bilo to že prej splošno znano in že stokrat povedano. Vsakemu razumnemu človeku je jasno, da osvobodilni boj, ki žrtvuje več deset tisoč svojih rojakov za manj kot tisoč padlih okupatorjev, katere-

ga posledica so tisoči požganih in razrušenih slovenskih domov, ki »prisrčno pospremi do meje«, kot je povedal partizanski general, čez trideset tisoč italijanskih okupatorjev s fašistično legijo in vsemi generali in vojnimi zločinci vred, ne da bi enega samega postavil pred sodišče, medtem ko brez sodbe pobije tisoče domačih nasprotnikov, ni ravno prepričljiv dokaz osvobodilnega namena. Takšen osvobodilni boj je že sam po sebi velika prevara.

Osvobodilni boj, ki je vojno v Sloveniji v resnici podaljšal še za en teden, ko je bil drugod v Evropi že mir, in tako povzročil še nekaj sto domačih žrtev, ne da bi pridobil en sam kvadratni meter ozemlja, ki je pustil velike dele slovenskega ozemlja v Avstriji, Italiji, na Madžarskem in v Hrvaški, predvsem pa osvobodilni boj, ki je po odhodu prvega okupatorja pripeljal drugega, ki je namesto fašističnega nasilja v Sloveniji za petdeset let vzpostavil in vzdrževal komunistično nasilje, pa ni samo največja prevara, ampak tudi največji zločin proti slovenskemu narodu in Slovencem.

Prevaro z osvobodilnim bojem je napovedal že Kardelj, ki je še pred vojno izjavil, da bodo komunisti v pričakovani vojni sodelovali samo, če bo možnost za izvedbo revolucije, podobno kot je Lenin pogojeval udeležbo boljševikov pri bojih med prvo svetovno vojno. Pesniško je prevaro opisal Oton Župančič, ki je pel, da se je jabolko svobode zlato skotalilo v kri in blato. Mesarsko grobo jo je predstavil Matija Maček, ki je rekel, da so vedeli za Stalinove zločine, vendar o tem niso hoteli govoriti, da ne bi odvrnili ljudi od partizanov. Kasneje je o prevari pisala Spomenka Hribar, ki je osvobodilni boj štele za krinko in ga primerjala s tetatom, kjer na odru pred kulisami nastopajo nepomembni igralci za občinstvo, pravi igralci - komu-

nisti pa vlečejo poteze za kulisami. Za največjo prevaro Slovencev je NOB pred nekaj leti v pogovoru z novinarjem DNEVNIKA štel tudi dr. France Bučar, ki je sedaj na novinarjevo vprašanje, kaj meni o Stanovnikovi označbi osvobodilnega boja za prevaro, odvrnil, da o neumnostih ne bo govoril. Mož bi se moral odločiti, ali je neumnosti govoril pred leti, ali jih govori sedaj. Da jih govori, je očitno.

Škof dr. Gregorij Rožman

Zanimiva je različnost reakcij na Stanovnikove besede. Tisti med borci, ki se zavedajo odgovornosti za prevaro, so se ustrašili. Po svoji stari navadi zahtevajo kar kazenski pregon, češ da takšne besede vzbujajo sovraštvo in razdor. Zahtevajo torej ukinitvev ustavne svobode govora in misli. Takšne svobode svojim nasprotnikom nikoli

niso priznavali.

Poseben primer je predsednik Milan Kučan. Ta bi rad kar ukazal, kako tisti, ki že 55 let pogrešajo svojce, pomorjene v neznanih breznih in jamah, smejo žalovati in kaj pri tem smejo ali ne smejo govoriti. Ukazuje nam, naj ne govorimo o preteklosti, čeprav sam s svojimi varovanci neprestano živi v preteklosti in je profesor Stanovnik v Rogu samo reagiral na predsednikovo zahtevo, naj zločinska preteklost postane temelj naše sedanjosti in prihodnosti.

Drugi, ki ne vedo ali pa nočejo vedeti resnice, na dolgo in široko pripovedujejo, kako jim v partizanih ni nihče ničesar govoril o komunizmu in revoluciji, ampak samo o boju proti okupatorju, zaradi česar so šli in ostali v njihovi vojski. Ti se ali sprenevedajo ali so naivni, ker ne vidijo, da je prevara prav v tem, da so jim govorili in jih prepričevali, da gre za boj proti okupatorju, niso pa jim povedali resnice o revoluciji in niso govorili o komunizmu ter so se zato borili v lažnem prepričanju, da se borijo za osvoboditev.

Tretji besede o osvobodilnem boju kot prevari preobračajo in prikazujejo kot očitek vsem partizanom in njihovim sodelavcem, da so bili oni prevaranti in zločinci, da so oni varali svoj narod in nasprotnike revolucije. Kakšen cinizem! Nasprotniki komunističnega nasilja

niso bili prevarani, oni že 60 let vedo, da je NOB bila samo krinka in sredstvo za revolucijo in nasilen prevzem oblasti. Zato so se takšnemu NOB tudi uprli. Prevarani so bili partizani in njihovi sodelavci. Oni niso bili goljufi in zločinci, partizani so bili in so še vedno sredstvo in žrtev prevare in zločina, ki ju je zagrešilo vodstvo Komunistične partije Sloveni-

je, sedaj pa so žrtev manipulacij, ki jo z njimi počenjajo nasledniki komunističnega vodstva in voditelji borčevskih organizacij.

Tudi škofa Rožmana komunisti niso prevarali. Z zločinskim nasiljem so začeli 16. avgusta 1941, ko so ubili prvega Slovence. Revolucionarno nasilje so institucionalizirali 16. septembra s sprejemom odloka o narodni zaščiti, s katerim so za izdajalce, ki jih čaka smrt, razglasili vse, ki se ne bodo podredili Osvobodilni fronti. S tem so razglasili začetek revolucije. Nato so eno leto morili Slovence po mestih in vaseh, prepričani, da bo vsak čas konec vojne in se morajo zato pravočasno znebiti svojih nasprotnikov. Preden je padel prvi Italijan, je bilo ubitih na stotine slovenskih županov, duhovnikov, uglednih izobražencev, delavcev, kmetov in drugih demokratov, ki bi jim bili lahko v napoto pri nasilnem osvajanju oblasti po vojni.

Škof Rožman je dolgo molčal, nekateri menijo, da predolgo. Škof Lenič se v svojih spominih ne spomni, da bi Rožman do jeseni o OF kdaj kritično govoril. V septembru 1941 je postala aktivna VOS - Varnostno obveščevalna služba komunistične partije, ki je izzivalno morila zlasti po Ljubljani. Prof. Bučar je zapisal, da sta prav obstoj, organizacija in delovanje VOS najboljši dokaz, da je bila OF samo taktično sredstvo Partije pri njenem boju za prevzem oblasti. Do konca leta 1941 so v Ljubljani izvedli štiri likvidacije, štirje poskusi umora pa so spodleteli, med njimi proti generalu Leonu Rupniku in Lovru Hacinu. Šele po teh dveh poskusih umora je Rožman v pastirskem pismu konec oktobra 1941 obsodil nasilje »raznih osvobodilnih gibanj nerazsodnih ljudi«, in pozval vernike, da ne store ničesar, kar bi oblastnike izzvalo k ostrejšim in strožjim ukrepom, kar bi oteževalo že dovolj težko življenje.

Komunistični nameni z OF in osvo-

bodilnim bojem so mnogim postali jasni šele z umorom katoliških študentov Franca Župca in Jaroslava Kiklja v sredini marca 1942. Tudi za škofa Rožmana sta bila ta dva umora odločilna. To je tudi javno pokazal, ko se je demonstrativno udeležil Kikljevega pogreba in imel govor, v katerem je ubitega prijatelja imenoval za prvega mučenika Katoliške akcije v Sloveniji. Preobrat je bil dokončen. Tudi emigrant Alojzij Kuhar je tedaj po londonskem radiu prvič napadel OF in partizane, Kardelj pa je pisal Titu, da je tudi v Ljubljani prišlo do obrata. Ljubljana je tedaj res prvič za hip obnemela. Komunistično nasilje pa se je stopnjevalo in že do srede aprila 1942 je OF v Ljubljani in okolici pomorila 49 žrtev, članov KA in akademskega kluba *Stráža*, oficirjev JV, politikov in gospodarstvenikov. Ko je bil ubit bivši ban Natlačen, je Rožman na njegovem grobu oktobra 1942 odločno izjavil, da ne more biti »nobenega sodelovanja, ne zveze z brezbožstvom in tistimi, ki jim je brezbožstvo vodilni nazor«. Vrnitve ni bilo več, Slovenci, ki jih Partija ni mogla prevarati, so se nasilju uprli, ustanavljali samoobrambne Vaške straže in kasneje Slovensko domobranstvo in druge obrambne vojaške enote. Revolucionarno nasilje se je prelilo v bratomorno državljansko vojno, po maju 1945 pa še v bolj krvavo komunistično nasilje in v še bolj množično zločinstvo, ki se je izteklo v polstoletni totalitarni sistem, iz katerega smo se Slovenci rešili komaj pred devetimi leti z resnično osvobodilno vojno leta 1991.

Sedaj je komunistična prevara s tako imenovano NOB že dobro in splošno znana. Znane so tudi neštete žrtve komunističnega nasilja: več deset tisoč umorjenih Slovencev, več kot sto tisoč žrtev drugih južnih Slovanov, umorjenih samo v Sloveniji. Ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, ki je na nevarnost brezbožniškega nasilja opozoril že jeseni leta 1941, pa je s sodbo Vojaškega sodišča IV. ar-

made, ki so jo pred 54 leti dne 30. avgusta 1946 izrekli slovenski sodniki - partizani kapetan dr. Modic Helij, podpolkovnik Milan Lah in major Alojzij Grčar po obtožbi slovenskih tožilcev - partizanov kapetana Marjana Vivode in kapetana dr. Viktorja Damjana še vedno obsojen kot vojni zločinec, ker je »izvršil izdajstvo naroda in domovine, ter, da je skupaj z okupatorjem predusem pa z obtoženim Rösenerjem v ustvarjanju imperialističnih načrtov okupatorjev zatiranja in uničenja naroda Jugoslavije in slovenskega naroda, organiziral, odredjal, izvrševal in nasnoval neštete vojne zločine: ubijanje in izročanje ranjencev okupatorju, umore in pokolje, zapiranje, mučenje, odvajanja v koncentracijska taborišča in na prisilno delo v korist okupatorjev, prisilno mobilizacijo, požige, ropanja in uničevanja javne in privatne imovine in druge vojne zločine, vsled česar nosi odgovornost za smrt in trpljenje na desetisočev mož, žena in otrok«.

In kljub sedaj splošno znanim množičnim pobojem med drugim tudi zato, ker je »pred osvoboditvijo Slovenije protinarodni del duhovščine pod vplivom dotedanjega delovanja obtoženega Rožmana širil zmešnjavo in lažno propagando med ljudstvom, da jugoslovanska armada vrši pokolje civilnega prebivalstva ...«.

Takšni sodbi še vedno verjamejo tudi verni Slovenci, saj škof Rožman razen napačno postavljenega reliefa na novih vratih stolne cerkve v Ljubljani nima v domovini niti enega kipa, spominskega pomenovanja, stalne prireditve ali objekta ter je celo podstavek za njegov kip med uglednimi Korošci v Svečah na Koroškem edini že dolga leta prazen.

Komunistična revolucija je bila temeljita in je segla tako globoko in daleč, da mora škof Rožman še čakati na pravico, na pokop in na javni spomin v domovini.

MEDJUGORJE – VÉLIKO MARIJANSKO ČUDO NAŠEGA ČASA

MARÍA DE VALLEJO-NÁGERA

María de Vallejo-Nágera je priznana in ugledna španska pisateljica. Napisala je že več knjig in doživela velik uspeh med bralci po Evropi. V tem članku opisuje osebno izkušnjo v Medjugorju in kako je to doživetje spremenilo življenje njej, tradicionalni vernici, ki ni vedela kaj početi s svojo vero, do katere

pa je poslej spremenila odnos, da lahko govorimo kar o spreobrnjenju.

Njeno pričevanje smo našli na spletni strani, imenovani La redacción de Reina del Cielo, s pripombo uredništva, da ga objavlja na odgovornost podpisane pisa-

teljice. Da s to objavo uredništvo ne izreka svojega mnenja o verodostojnosti napisanega, pač pa samo potrjuje, da v tem ni ničesar, kar bi nasprotovalo resnicam vere in morale. Nasprotno, meni celo, da to pričevanje lahko koristi duhovni rasti njihovih bralcev. Da pa dokončna sodba o tem pripada Cerkvi in da se uredništvo podreja njeni razsodbi.

Medtem ko je vojska pustošila ubogo, do smrti ranjeno Bosno, je bilo lahko živeti v Londonu. Spominjam se, da sem se počutila varno in srečno, ko sem zgrožena gledala na televiziji novice o strašnem nasilju, ki se je razpaslo v tisti človeški klavnici. »Hvala Bogu, smo daleč od te nevarnosti...«, sem se tolažila, medtem ko sem gledala moji mali dvojčici med igranjem, doma v Londonu. Kot Španka sem slišala v otroških letih pripovedovati svoje starše o zločinih, ki so se dogajali v naši domovini med državljansko vojsko. Oba sta bila še otroka, ko so sovražstvo, kri in razbesnelost razkosali Španijo, zato zaradi časovne oddaljenosti nisem razumela v vsej grozovitosti njunih pripovedovanj.

Moj oče je imel navado ponavljati: »Toliko mesecev smo stradali... Zato ne morem gledati, kadar ti, hčerka moja, pustiš eno samo žličko jedi na krožniku. Če bi vedela, kaj je vojska, bi tega ne delala! Če bi kdaj trpela lakoto, ne bi puščala na krožniku niti drobtinice.« Takrat sem se zavedla, da sem imela srečo v življenju, ker mi ni bilo treba doživljati takšnega pekla. Ko sem zvedela za strahote v nekdanji Jugoslaviji, sem bila prepričana, da me je Bog spet obvaroval in da se tega ne da poplačati.

Leta 1998. Kosilo v modni restavraciji v Londonu

Svet je nečastno in molče opazoval konflikt in zato sem bila presenečena, ko sta mi dve od mojih najboljših prijateljic sporočili, da načrtujeta potovanje v neko majhno in zgubljeno vas med gorami Bosne-Hercegovine, imenovano Medjugorje. »Ali sta

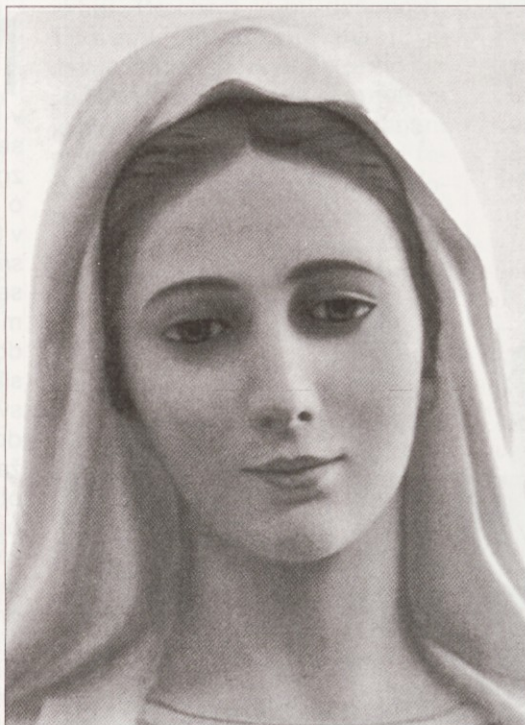
neumni?« sem jima rekla v strahu, medtem ko smo uživale kosilo v modni restavraciji v Londonu. »Tista dežela je v vojni!« sem ju opozorila. »Da, vem,« je odgovorila ena od nji-ju. »Toda prav tam, kamor gremo me, se v resnici ni nič zgodilo do zdaj...« »Kako je to mogoče?« sem vprašala neverno. »Zaradi bombardiranj je bilo vse razdejano v tistih krajih. Včeraj so Srbi razstrelili znameniti most v Mostarju.«

Potem sta mi začeli obe navdušeno pripovedovati vse, kar sta vedeli o dogajanjih v Medjugorju: o tem, kar sta vedeli o domnevni prikazovanjih, ki so trajala toliko časa; na dolgo in široko sta mi govorili o mladih in trmoglavih vidcih, ki so vztrajali na tem, da so se srečavali z Našo Gospo; opisali sta mi čudeže, ki so se godili v tej vasi, za katere po mnenju komunističnih veljakov ni bilo znanstvene razlage. Govorili sta mi o znamenem duhovniku Jozu, vaškem župniku, ki je junaško prenašal fizično in psihično mučenje, ki ga je pretrpel od miličnikov titovskega režima, ko so se začela dozdevna prikazovanja... »Sklenili sva, da greva tja,« sta vztrajali še in še, kljub mojim prošnjam, naj bosta pametni. »Zakaj?« sem rekla nazadnje že vsa zmedena.

»Kaj sta postali dve smešni naivnici, ali bi radi postali junakinji v peklu, ki nima rešitve? Še ustrelili vaju bodo! Naredili bosta strašno neumnost!« »Midve hočeva tam samo moliti...«, sta plaho odgovarjali in malo zardevali. »Saj molita lahko tu, v Londonu, kjer ni vojske in kjer najdeta cerkev na vsakem koraku!«

Moram priznati, da sem bila versko mlačna, pa čeprav sem se vse življenje smatrala za katoličanko. Lahko bi me imeli samo za 'nedeljsko' vernico, saj sem vedno kazala odpor do svete daritve, ker v resnici velik del mašnih obredov nisem razumela in se po možnosti večkrat izognila nedeljskemu obisku cerkve. Moji starši so me vzgajali v verskem vzdušju, in

šole, kamor sem hodila, so bile katoliške, nisem pa imela resničnega občutka božje prisotnosti v mojem srcu. V mojem življenju je bila ljubezen do Kristusa odsotna. Bog Oče je bil zame veliki neznanec, čeprav prijatelj, za katerega sem vedela, da je. Toda nihče me še ni o njem pravilno poučil. K nedeljski maši sem hodila bolj zaradi ljudi kot iz potrebe.

Doma nisem hotela motiti nedeljskega vzdušja, zato sem se prepustila občutku, da moram iti v nedeljo k maši preprosto zato, ker je dolžnost. Takratna Španija je bila taka. Če je šla družina, prijatelji in znanci k maši, sem šla tudi jaz in pika.

Ker je bila moja vera tako mlačna in nestalna, je razumljivo, da nisem odobravalna načrta mojih prijateljic pri tistem londonskem kosilu v letu 1998. Večkrat sem jima poudarila, da se spuščata v neumen in smešen način iskanja Boga. Naši soprogi so prišli z velikim trudom do dobro plačanih služb, spričo katerih nam nudijo vse, kar si poželimo. Bile smo mlade mamice, srečne žene in življenje nam je podarilo ljubke otroke. Z

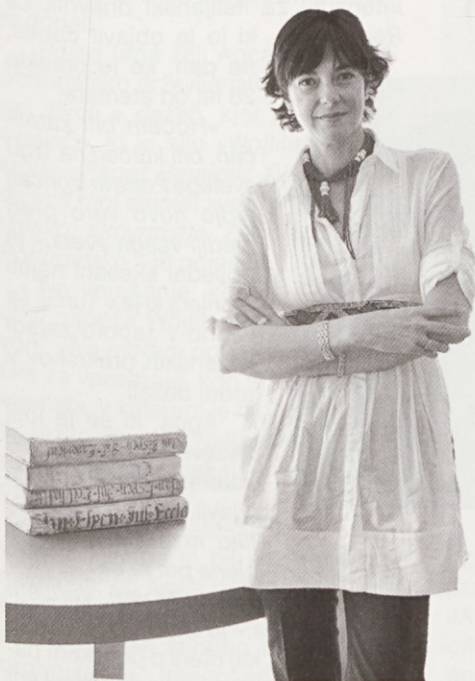
eno besedo: bile smo srečne. Ali vsaj tako smo mislile... Zaradi takšnega stališča, ki me je preplavaljal pri tistem kosilu, sem bila zmeraj bolj slabe volje. Zame je bilo trapasto, da sta prijateljici, ki sem ju imela za pametni in dobri, govorili takšne neumnosti.

Sta morda izgubili vso pamet? Ju je potegnila za seboj skupina fanatičnih vernikov s fiksnimi idejami, ki jima lahko samo škodujejo? Ponovno sem jima hotela odpreti oči in se poslužila vseh mogočih logičnih dokazovanj. Brez dvoma je bilo neumno začeti nenavadno duhovno pustolovščino s potovanjem v opustošeno in življenjsko nevarno Bosno 98. Bila sem z njima trda, a poštena in iskrena, oni pa sta vzeli mojo grajo s ponižnim srcem in povešenimi očmi. Njuna krotkost, s katero sta sprejemali moje kritike, mi je šla še bolj na živce. »Par lahkomišelnih sanjačic sta!« sem jima rekla ogorčeno. »In po vrhu vsega niti nista katoličanki! Ne bosta niti razumeli razlage, ki vama jo bodo mogli dati v tistem zakotnem kraju sredi tankov. Zelo me preseneča, da verjameta neresnim izmišljotinam šestih katoliških mladih širokoustnežev iz daljne vasi, ki je sredi vojne.«

Po napetem molku se je končno ena od tovarišic upala vprašati: »Ali naju imaš za neumni samo zato, ker hočeva moliti na svetem kraju? Ali je neumnost imeti žejo po božji ljubezni? Ali je norost, če hočeš pomagati tistim, ki veliko trpijo v času mnogih duhovnih milosti?« »Neumni sta zato, ker verjameta čenčam... Kako moreta verjeti, da bi dejstva, o katerih so vama pripovedovali o Medjugorju, mogla biti resnična? Nikakor...« »Na tistem kraju se bosta srečali z nasilno smrtjo,« sem odgovorila obupano. Prav v tistem hipu sem opazila, da je bil nekdo za mojim hrbtom, čisto blizu, kot bi se dotikal mojih ramen. In tisto bitje ali tista prisotnost je govorila mojemu srcu...

»Zakaj se tako bojiš, da bi me spoznala?« je rekel v mehkem in nežnem tonu. »Ne boj se. Pridi. Pričakujem te v Medjugorju.« Vsa zmedena sem se na hitro obrnila, pa nisem nikogar videla za seboj. »Kdo me je ogovoril? Kaj se dogaja?« sem dejala skoraj nehote. Moji dve prijateljici sta me gledali presenečeni. »Kdo me je ogovoril po... po špansko!?« sem se ponovno vprašala vsa začudena. Gostje v restavraciji so bili hrupni in nas sploh niso imeli za mar. »O čem govoriš?« je rekla ena od mojih dveh prijateljic. »Nihče te ni ogovarjal po špansko. Dejansko si bila ti edina, ki si nama govorila in sicer tako, da si naju hotela prepričati...« Začela sem se tresti... Nekaj ali 'nekdo' je bil tam, v tisti restavraciji, ki je govoril špansko, a nisem mogla videti nikogar.

Prisotnost je šla zmeraj globlje v moje srce in glavo in njen glas je bil tako jasen kot kristal, mehek in nežen. »Pridi, ne boj se...« mi je rekel. Takrat pa ne da bi vedela, kako in zakaj sem izgovorila besede, ki naj bi spremenile moje življenje, mojo družino in moj poklic za vedno. »Čisto nič ne vem, zakaj govorim tole, toda

María de Vallejo-Nágera

mislim, da bom šla z vama v Bosno... Šla pa bom, kadar bo konec vojne.« Moji prijateljici sta se spogledali brez besed, od presenečenja plašnih obrazov, v srcu pa polni vprašanj...

V Medjugorje

Nekaj mesecev kasneje sem odpotovala z avionom v neznano, v Split. Spremljala me je majhna skupina prijatelj, večja skupina nepoznatih anglikanskih romarjev in neki starejši duhovnik. Moje srce se je treslo kot list v vetru. Še naprej sem bila prepričana, da je vse to velika neumnost ter Medjugorje in vse zgodbe v zvezi z njim kup izmišljotin. Kljub temu, da sem imela takšne misli v glavi, me je gnalo, da bi izpeljala tisto neumnost ob spominu na tisto nenavadno izkustvo, ki sem ga doživela v londonski restavraciji. Po tistem nisem več dosti poizvedovala o Medjugorju in o domnevnih Marijinih prikazovanjih tistim šestim mladim Bošnjakom. Vsakokrat pa sem opazila veselje mojih prijateljic, kadar so se vrnile s tistega kraja. Zato sem pridržala svoje strahove zase in se raje prepustila močni želji, ki me je potegnila, da sem jim sledila v skalnate gore, kjer je pred kratkim še vladalo neverjetno sovraštvo ljudi. A moj prvi dan v Medjugorju me je razočaral. Kraj ni bil drugega kot raztresena vasica.

Od prvega trenutka, ko sem stopila v vas, sem prišla do zaključka, da je moje potovanje posledica neumnega očaranja zaradi moje nedoraslosti. A vseeno sem skušala biti prijazna in vzgojena. Imela sem zanimive pogovore z mojo novo skupino pustolovcev in skušala izkoristiti modrost prijetelega in inteligentnega (pa tudi svetega) irskega duhovnika, ki je bil vodja naše skupine. Ta dobri človek se je izkazal zelo ljubeznivega do mene in bil izredno potrpežljiv, kadar je odgovarjal na tisoč vprašanj, s katerimi sem ga morila o Medjugorju. Bil je tako prijazen, da me je tudi predstavil odličnim

frančiškanskim duhovnikom kraja. Tisti prvi dan smo naredili, kar naredi navadno vsak romar: zjutraj smo šli k maši (v angleškem jeziku) v župniji sv. Jakoba. Molili smo rožni venec, medtem ko smo šli v hrib Podbrdo (poznani bolj kot 'hrib prikazovanj') in južinali smo v restavraciji Colombo sredi vasi čisto ob cerkvi.

Konec prihodnjic
Prevedel Stane Snoj

Atentator Mehmet Ali Agca in Devica Marija

Ena roka je izstrelila, druga pa kroglo stran zavila

13. maja (1981) je sveti oče Janez Pavel II. zajtrkoval s profesorjem Lejeune-jem, z njegovo ženo in še enim povabljenecem, nato se pa, nič hudega sluteč, odpravil na Trg svetega Petra. Ko se je pripeljal okrog trga v bližino bronastih vrat, je Turk Mehmet Ali Agca streljal nanj in ga ranil v trebuh, v desni komolec in v kazalec leve roke.

Nihče ni pričakoval kaj takega. Jaz, ki sem bil za svetim očetom, sem bil ves iz sebe in nisem mogel razumeti ničesar. Strelji na trgu so bili oglušujoči. Vsi golobi so sfrčali v zrak. Nekdo je streljal, toda, kdo bi mogel biti? Vedel sem, da je bil sveti oče ranjen; nismo pa videli nobenih znakov krvi. Pa sem ga vprašal, kje? Odgovoril mi je: v trebuh. Ali vas boli, sem še rekel, in je pritrdil, da. V avtomobilu se je peljal naslonjen name; od tam smo ga prenesli v rešilni avto. Sveti oče je imel zaprte oči in je bilo vidno, da je trpel, medtem ko je ponavljal kratke vzdihne: »Marija, mati moja, Marija, mati moja!«

Dr. Buzzonetti in sestra Camila sta šla z nami v rešilnem avtu, ki je drvel brez spremstva kakršne

koli policije. Sirena je začela tuliti sto metrov pozneje. Razdaljo, ki se prevozi normalno v pol ure, smo mi predrveli v osmih minutah in to kljub velikemu prometu, kakršen je v Rimu. Kasneje mi je sveti oče povedal, da je bil pri zavesti do prihoda v bolnišnico in da je bil vedno prepričan, da rane ne bodo smrtne.

Dvesto Poljakov je prineslo iz Poljske podobo Naše Gospe iz Čestohove. Postavili so jo na tla nasproti papeževemu stolu, medtem pa goreče molili.

Operacija je trajala pet ur in dvajset minut. Nevarno ranjeni sveti oče se je nahajal v težkem položaju. Krvni tlak mu je padel zelo nizko. Monsinjur Dziwisz mu je podelil bolniško maziljenje. »V začetku so se bali najhujšega, med operacijo pa se je postopoma začelo vračati upanje. Potem se je ugotovilo, da noben življenjsko važen organ ni bil zadet in da je imel možnost, da ostane pri življenju.« Izgubil je tričetrto svoje krvi, s transfuzijo krvi je pa dobil virus. Dolgo časa je trajalo, preden se je opomogel. Pet dni po atentatu pa je izjavil: »Ena roka je izstrelila, druga pa kroglo stran zavila,« kot pravi poljski pregovor.

Prosil je fatimskega škofa, ki je bil takrat v Rimu, da mu je prišel pripovedovati o Marijinih sporočilih k njegovi bolniški postelji. V poslanici, posneti v njegovi

bolniški sobi, je sveti oče zaupal vse človeštvo Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Eno leto kasneje, 13. maja 1982, se je prišel fatimski Mariji zahvalit, eno od krogel pa so vdělali v Marijino krono. 25.

Mehmet Ali Agca hoče postati katoličan

RIM, 13. maja 2009 (ZENIT org.) - 28 let po atentatu na Janeza Pavla II. izjavlja Mehmet Ali Agca, da hoče stopiti v katoliško vero in biti krščen na Trgu svetega Petra v Rimu, na istem kraju, kjer je streljal na papeža.

marca 1984 je skupaj s škofi vsega sveta izvršil posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu, kot je prosila Devica Marija, in malo kasneje se je Rusija rešila komunizma, brez prelivanja krvi.

13. maja 2000 je med proglavitvijo pastirčkov Jacinte in Francka v Fatimi odkril vsebino zadnjega dela fatimske skrivnosti, v katerem je bilo napovedano preganjanje Cerkve in »škofa, oblečenega v belem«, ki je bil ranjen »z dvema streloma«, rekoč, da vidi v tem sporočilu napoved atentata, ki se je zgodil 13. maja 1981. In kot vedno, je papež tudi 8. oktobra 2000, v jubilejem letu, pred fatimskim kipom na Trgu svetega Petra izročil na slovesen način tretje tisočletje varstvu Matere Božje.

Po pričevanju mons. Stanislasa Dziwisza v knjigi André Frossard-a pod imenom »N'ayez pas peur. Dialogue avec Jean-Paul II« (Robert Laffont, Paris, 1982)

To izjavo je dal v javnost po svojem advokatu Haci Ali Ozhan-u v intervjuju za italijanski dnevnik *La Repubblica*, ki jo je objavil danes, na dan, ko je poteklo 28 let od atentata.

»Hočem biti katoličan, biti krščen na Trgu svetega Petra in izpričati mojo novo vero pred mediji vsega sveta,« je povedal skesani najeti morilec, ki je v Turčiji še vedno v zaporu zaradi kazenskih prekrškov v rodni deželi.

Agca, ki se je lotil zadeve s pomočjo nekaterih članov Kurije, je izjavil, da je o tem »veliko razmišljal«. »Moja notranje prehojena pot je dolga. Rad bi se pridružil katoliški veri. Verujem v enega Boga,« je dejal.

Vprašan, kaj meni o poljskem papežu, je dejal, »da se ga spominja kot najbolj spoštovanja vrednega človeka

OD DOMA

Po elektronski pošti nam je iz Slovenije pisala gospa Berta Golob:

Zdajle (23. maja) se je na Brezjah končala slovesnost ob "večeru krščanskih izročil" s procesijo po vasi in prej že sveto mašo. Poslušala sem sicer le prenos po radiu – mogoče tudi Vi -, a sem se spomnila na Vas in rojake na tujem.

Sicer so pa letos na Brezjah uvedli to novost, da je vsako soboto po maši in po češčenju ter rožnem vencu še procesija z lučkami v lurškem stilu s posebno pesmijo na lurški napev, pa Vam jo pripenjam; mogoče si jo boste pa kdaj zapeli.

Berta Golob

in dobrega srca 21. stoletja». »Rad bi se mu poklonil na njegovem grobu,« je dodal.

Poleg tega želi Agca dobiti tudi portugalsko državljanstvo, da bi mogel živeti v deželi, kjer je fatimsko svetišče, ki je bilo »Wojtilu tako pri srcu«. »Papež Benedikt XVI. je dejal, da ima moj atentat zvezo s tretjo (fatimsko) skrivnostjo. Zato sem izbral Portugalsko,« je pojasnil.

Na vprašanje, kdo ga je poslal ubiti papeža Wojtila, Agca ni odgovoril. »Ne morem povedati,« je dejal. Gre za vprašanje, kdo je bil v ozadju atentata, v katerem je bil Janez Pavel II. težko ranjen. Nekaj let kasneje ga je papež obiskal v ječi in mu odpustil.

Po kazni, na katero je bil obsojen v Italiji, kjer pa je bil nazadnje pomiloščen, so Agca izročili Turčiji, da odplačuje kazen za zločine, ki jih je storil kot član skrajno desničarske organizacije, imenovane *Sivi volkovi*.

ROMARSKA (na lurški napev)

Na Brezje gorenjske
nas vodi srce;
Marija Pomagaj
je Tvoje ime.

AVE ...

V oltarju prelepem
oko Te ozre,
Marija Pomagaj
je Tvoje ime. AVE ...

V kapeli stoletni
Ti lučka gori,
pri sebi v nebesih
Te Jezus slavi. AVE ...

Ob Tebi nebeški
duhovi kleče;
Marija Pomagaj
je Tvoje ime. AVE ...

Na sveti podobi
Ti lica žare,
vsa naša Te srca
ponižno časte. AVE ...

Bolnikom in zdravim
dobrote deliš,
za naše rešenje
pri Bogu skrbiš. AVE ...

Molitve poslušáš,
nam brišeš solze;

Marija Pomagaj
je Tvoje ime. AVE ...

Obdana si z vencem
visokih gora,
Marija, pokaži
nam pot do Boga. AVE...

Nevihte in vojne
in drugih nadlog
na Tvojo priprošnjo
rešuje nas Bog. AVE ...

Rojake, ki daleč
od doma žive,
na tujem tolaži
naj Tvoje srce. AVE ...

Naj Save valovi,
ki mimo hite,
šumijo v daljave
le Tvoje ime. AVE ...

Marija Pomagaj,
Te prosimo vsi,
v vseh stiskah, trpljenju
na nas se ozri. AVE ...

Zvonovi zvonijo,
prelep je njih glas,
zvonovi zvonijo
Mariji na čast. AVE ...

Marija Pomagaj,
težak je naš čas,
Marija Pomagaj,
ostani pri nas! AVE ...

Misijonar LOVRO TOMAŽIN med nami

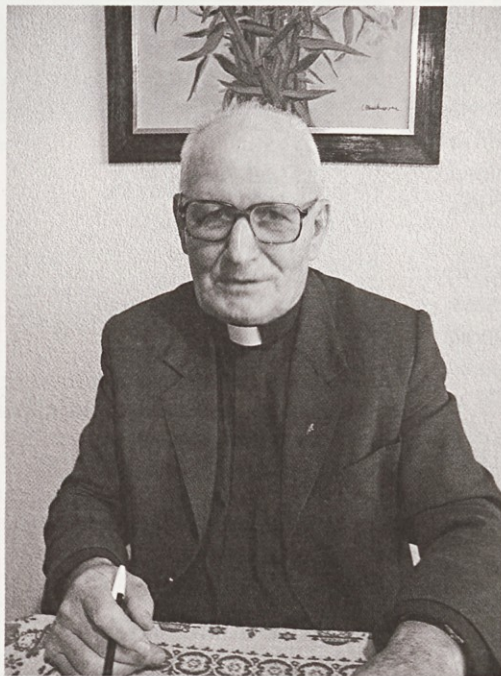
Naš misijonar je prišel po štirih letih iz Afrike »domov« v Argentino na obisk - na zaslužen oddih pa da nas spomni na svoj misijon. Takšni stiki so potrebni in koristni. Misijonarji to dobro občutijo, da sami, brez sodelovanja katoliškega zaledja, ne morejo uspešno širiti božjega kraljestva. Pri misijonarjenju v teh revnih deželah potrebujejo ne samo naših denarnih sredstev, ampak tudi naših molitev za uspeh svojega dela. S takšnim sodelovanjem pa utrjujemo božje kraljestvo tudi v sebi in samem zaledju.

Pred štirimi leti je misijonar v pogovoru povedal bralcem DŽ že marsikaj o Zambiji in svojem misijonu sredi Afrike, kjer deluje. Med drugim, da se je Zambija prej imenovala Severna Rhodezija, da ima ta država 10 milijonov prebivalcev in 72 plemen, od katerih ima vsako pleme svoj jezik. Da je jezik domačinov, med katerimi deluje on, činjanža in da v tem jeziku najlaže govori, da ga najbolje obvlada. Da je uradni jezik v Zambiji angleščina in zato zdaj njegov drugi jezik, slovenščina njegov tretji in španščina četrti jezik.

Na vprašanje, kaj je ustvaril v misijonih s slovensko pomočjo, je takrat odgovoril:

»V misijone nisem šel zato, da bi zidal stavbe. Če pa nimaš cerkve ali kapele in jo potrebuješ, jo moraš zgraditi. Cerkvene skupnosti ne moreš ustvariti brez cerkve in drugih stavb, ki spadajo zraven. Tako sem v Zambiji zgradil devet cerkva, dve kapeli, Dom duhovnih vaj in kraj Marijinega romarskega svetišča.«

Podpisani pa sem tokrat takole začel pogovor z misijonarjem, nekdanjim predsednikom Slovenske fantovske zveze v Buenos Airesu:

Koliko let si že v Zambiji?

V Zambijo sem prišel 11. oktobra 1967, to je pred dvainštiridesetimi leti. Najprej sem šel v sosednjo državo Malawi na študij domačega jezika, činjanža. Tam je bil namreč tečaj, kjer nas je učil zelo usposobljeni beli oče ne samo jezika, ampak tudi afriških navad, ritualov in drugega, kar mora poznati misijonar. Po opravljenem tečaju so me predstojniki poslali na podeželje na misijon Katondve, to je 250 km iz glavnega mesta Lusaka, kjer sem začel z delom. Po šestih letih sem bil prestavljen v drug kraj – Chelston. V tem kraju sem bil deset let. V tistem času sem bil tudi član marijanskega odbora, ki je sklenil zgraditi Marijino svetišče in sicer prav na področju Chelstona. Tako je glavna odgovornost za izvedbo padla name. Dobili smo velik zaraščen teren, ki ga je bilo treba očistiti. Za začetek smo zgradili kapelico z veliko streho na odprtem prostoru, kjer

se lahko zbere do pet tisoč ljudi, pa namestili zvočnike. Istočasno smo se jezuiti odločili, da ob marijanskem svetišču zgradimo še Dom duhovnih vaj. Tako sem zanj naredil načrte, dobil potreben denar in Dom tudi zgradil. Ko sem zaključil svoje delo v Chelstonu, sem se posvetil vodstvu duhovnih vaj in jih vodil skozi trinajst let.

Koliko ljudi je naredilo duhovne vaje v času, ko si jih ti vodil?

V ta Dom so hodili na duhovne vaje ljudje iz vseh župnij škofije. Imeli smo jih vsak mesec trikrat ali štirikrat, in sicer za moške, za žene, za fante in dekleta. Zamisel je bila, naj bi bilo vsakokrat po osemdeset prijavljencev. Toda včasih jih je prišlo več. Bil je primer, ko je prišlo 142 žensk, ker so prišle nekatere, ki se niso prijavile. Ko sem jim povedal, da ni prostora za toliko ljudi, so rekle, bomo pa kar pod drevesi spale. Nazadnje smo jih stisnili, da so spale v prostorih, ki niso namenjeni prijavljencem duhovnih vaj. To je bilo zelo lepo delo.

V najinem zadnjem intervjuju sem te vprašal: Kaj te čaka, ko se vrneš v Zambijo? Omenil si čisto konkreten načrt, česa se misliš lotiti. Kaj si mogel od tistega v tem času uresničiti?

Teritorij župnije Chelston, kjer sem bil v dveh obdobjih župnik, se razprostira 35 km v dolžino in 25 km v širino in na njem je pet podružnic. Po mojem odhodu iz župnije so ostale te misijonske postaje precej zapuščene. Imajo samo eno mašo na mesec in to je vse. Ko sem se leta 2005 vrnil iz Argentine, pa so me predstojniki predstavili na nov misijon, ki se imenuje Kasisi. Hoteli so, da se posvetim organiziranju proslave 100-letnice misijona v centralni Zambiji. Leta 1905 sta prišla v Zambijo dva francoska misijonarja jezuita. Eden je šel na jug, drugi pa v centralno Zambijo v Kasisi. To je bil tak mi-

sijonar, kot sta bila za nas Ciril in Metod, ali naš rojak Ignacij Knoblehar za centralno Afriko. Treba je bilo sestaviti odbor in pododbore, saj je bilo dovolj dela tako za pripravo kot izpeljavo velike slovesnosti, na kateri se je zbralo 150 tisoč ljudi. Udeležili so se je tudi apostolski administrator, škofje in civilne oblasti. Po koncu jubilejnih svečanosti sem ostal v Kasisiju in delal na tem misijonu.

Župnikov pomočnik v Kasisiju

Misijon v Kasisiju je zelo obširen in ima 27 podružnic. Najbližja podružnica je oddaljena 8 kilometrov, potem 10, 15, 20, 30 in 50 kilometrov od središča. Slabe poti še dodatno težijo povezavo z njimi. Tam sem sodeloval z župnikom, da sem obiskoval razne postojanke. Pred dve-ma letoma sem pa dobil pismo od novega provinciala, ki je prvi domači provincial za Zambijo in Malawi. Njega sem spoznal, ko je bil še jezuitski novinec, jaz pa voditelj duhovnih vaj v prej omenjenem Domu. Ta je odločil, naj odprem novo župnijsko središče v delu Kasisija, ki obsega malo več kot tretjino celotnega misijona v Kasisiju.

Župnik in pionir v Kanakatapa

Po posvetovanju sem izbral središče v kraju Kanakatapa in prosil tamkajšnjo civilno upravo za potrebno

zemljišče, na kateri bomo zgradili cerkev. Uprava tega kraja nam je rada darovala 100 krat 100 metrov velik teren, pravi afriški 'bush', poraščen s trdim grmovjem. Tudi ljudje so bili veseli novega misijonskega središča in radi sodelovali pri delu. Najbližja postojanka doslej je bila oddaljena 17 kilometrov. Duhovnik je prišel v najboljšem primeru enkrat na mesec ali celo na dva meseca, da je maševal. Teren smo očistili z buldozerjem in poravnali z graderjem. Okrog zemljišča smo naredili tudi ceste in jih povezali z glavno cesto. Ko je bilo to narejeno, smo se spravili na gradnjo dvorane in pisarne, ki istočasno služita tudi za cerkev in zakristijo. To je bilo zgrajeno in uradno odprto na božič 2006, ko sem tam prvič maševal kot župnik. Zaposlili smo za električno, potrebovali smo vodnjak in dobili najprej ročno, potem pa že električno vodno črpalko. Potem smo se lotili gradnje hiše za oskrbnika, ki stanuje v tej hiši, vodi župnijsko pisarno in je tudi zelo dober katehist. Kupil sem mu kolo, da lahko obiskuje osem postojank. Dve od teh imata zidani cerkvi, druge so pa lesene (iz dreves in streha iz slame). Na vseh teh postojankah je župnijski svet, laične organizacije, kateheza. Brezposelnim ljudem tistega kraja so dali zemljišča za kmetijo, kjer gojijo tudi govedino, koze, kokoši in kjer so

si zgradili svoje hiše. Od tam hodijo v cerkev, na sestanke itd. Poleg tega centra gradimo cerkve trenutno na treh postojankah, ker želimo, da bi imela vsaka postojanka zidano cerkvico. Ljudje sami pečejo opeko, jaz pa pomagam z dovajanjem cementa, železnih oken in vrat.

Zdajle, ko se vrnem, bomo zgradili ograjo okrog tega zemljišča. Tatovi tudi pri nas ne mirujejo. V načrtu imam tudi gradnjo župnišča in nazadnje še gradnjo cerkve, ki bo posvečena presvetemu Srcu Jezusovemu.

Moja glavna dolžnost in skrb pa je pastoralno, misijonsko delo. Ena tretjina teh ljudi je bila krščena, ni pa bila spreobrnjena. Zato mnogi niso vztrajali v svoji veri, se niso cerkveno poročili, drugi so nehali hoditi v cerkev, nemorala pa je pokvarila mladino. Te izgubljene ovce je treba pripeljati nazaj, bolj kot iskati novih, da se cerkveno poročijo, da se vrnejo k prejemanju zakramentov. Za to je bilo treba vse pripraviti, jih poučevati, imeti posebne tečaje zanje. Sadovi so že tu. Povečalo se je število tistih, ki hodijo k zakramentom. Celo iz protestantskih vrst so nekateri k nam prestopili.

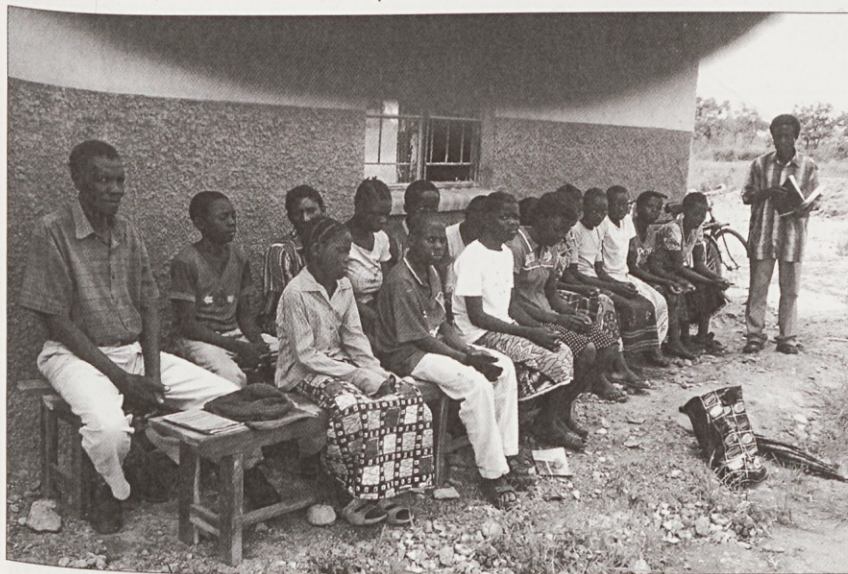
Kako je pri vas z duhovniškimi in redovniškimi poklici?

Imamo pet škofijskih novomašnikov, jezuiti pa prav toliko novincev na leto. Potem pa so še frančiškanski in salezijanski novomašniki. Seveda, na novih župnijah jih še ni. Zato poučujem in nagovarjam župljane, naj bi se tudi oni čutili odgovorne za nove duhovniške in redovniške poklice in naj bi molili zanje. Opozarjam jih, da bo moral priti na moje mesto domači duhovnik, ko bom jaz odšel. Nagovarjam tudi starše in družine, naj upoštevajo to pri svoji vzgoji. Novi poklici bodo morali priti iz njihovih družin.

Beseda za konec in zahvalo

To pot sem prišel na počitnice za dva meseca, ne za tri, kot gremo navadno misijonarji. V začetku marca se začne že postni čas, ko začnemo s pripravo na veliko noč, duhovne obnove, pripravo katehumenov za prvo spoved, sveto obhajilo, ipd. Za-

Priprava na birmo

to se moram vrniti že v začetku marca domov na delo.

Tudi letos sem obiskal vse Slovenske domove v okolici Buenos Airesa: v San Martinu, Carapachayu, Slovensko pristavo v Castelarju, Slomškov dom v Ramos Mejiji in Naš dom v San Justu. Zelo sem hvaležen za vse darove in sodelovanje sorjakov in dobrotnikov v Argentini. Da se vas spomnim in se vam malo oddolžim, darujem vsaj štiri maše na mesec in vam vsak večer pošljem svoj blagoslov.

Priredil S.S.

PRIMER TREH FRANCOSKIH SPREOBRNJENCEV

Francoska katoliška književna nagrada za leto 1968 je bila podeljena Andreju Frossardu za delo *»Dieu existe – je l'ai recontré – Bog je, jaz sem ga srečal»*. Frossard je bil sin pokojnega glavnega tajnika francoske komunistične stranke Georga Frossarda v letih tretje republike, to je po prvi svetovni vojni. André podrobno razlaga, kako je bil vzgojen v ateističnem duhu, za Boga ni vedel, a se je srečal z njim neko popoldne ob 15,15, ko je prišlo v njega spoznanje kot "strela z jasnega neba". Enako se je zgodilo pesniku Claudelu v katedrali Notre Dame, toda zanj pravi Frossard, da je imel več pogojev, ker je otroška in fantovska leta preživel v krščanski družini. V enakih okoliščinah pa je živel tudi p. Danielou DJ, čigar oče je bil mason in večkratni minister liberalne stranke v vladah tretje republike. P. Danielou je pozneje postal kardinal.

DUHOVNIK MARJAN

Zbral in zapisal MARKO KREMŽAR (4)

Po Družini

V Španiji je tiste dni divjala državljanska vojna, ki je razdelila duhove tudi na Slovenskem. Dejstvo, da je republikansko stran obvladovala komunistična partija in da so njeni pripadniki pobijali katoliške duhovnike in redovnike je jasno pričalo, da je na skrajnem zahodu Evrope v teku krvava, komunistična revolucija. Kot dnevnik *Slovenec*, je tudi tednik *Mi mladi borci*, pri katerem je semeniščnik Marjan vneto sodeloval, zavzemal odločno protikomunistično stališče. Ko je Edyard Kocbek razvil ob dogajanju v Španiji povsem nasprotno pogled, je bilo jasno, da prihaja med slovenskimi katoličani do globokih razhajanj. To se je pokazalo tudi v visokošolskih društvih, kjer je bil Marjan ves čas študija zelo aktiven. Ko je bil izvoljen za podpredsednika *Akadske zveze*, je – kot je zapisal nek njegov prijatelj v nekrologu – *»pri neštetih sejah zagovarjal idejo reforme katoliških društev in v njih strokovno 'specializacijo'. Na občnih zborih je ognjevitavo zavračal predloge Zarjanov, ki so hoteli razbiti katoliško skupnost. Na*

Duhovnik Marjan Kremžar

univerzi, na mitingih, v zbornici in na dvorišču je neustrašeno razkrinkaval delo komunistov, na sejah meddruštvenega odbora pa je z izredno inteligenco in diplomacijo izpodnašal komunistične naklepe.»

Doma pa so se v tem času z zaskrbljenostjo menili o drugem pojavu. Po Sloveniji so pričeli požigati in rušiti evharistične križe.

ALCÁZAR de Toledo, ki ga je v španski državljanski vojni junaško branil polkovnik Moscardó.

Po velikem evharističnem kongresu v Ljubljani junija 1936 so pričeli postavljati v spomin na ta veliki dogodek, po vsej Sloveniji evharistične križe. Navadno so izbrali verniki v ta namen kako vzpetino ali hrib v bližini naselij. Blagoslovitev teh, navadno lesenih križev, je bila priložnost za novo versko manifestacijo in slavje. Evharistični križi, ki so bili izraz vernega ljudstva, pa so očitvidno nekatere motili. Vedno pogosteje je bilo slišati o skrunjenju, nato pa tudi o rušenju in požiganju evharističnih križev. To ni bilo delo posameznikov. Šlo je za dobro organizirano akcijo po vsej deželi. Oče Kremžar je menil, da je le komunistična partija dovolj veri sovražna pa tudi organizirana, da more sprožiti tak val verske nestrpnosti in sovraštva. Vse je skrbelo, da je v katoliški Sloveniji skritega toliko sovraštva, da more skoraj neznatna partija dobiti za kaj takega po različnih krajih dovolj sodelavcev. Nacizem na severu, fašizem na jugu in komunizem z vzhoda so pričeli vdirati v Slovenijo že pred pričetkom vojne in revolucije.

Čeprav se je večina ljudi nemškega ekspanzionizma bala, je bilo nekako v času, ko je Hitler zasedel Avstrijo, tu in tam tudi med Slovenci nekaj takih, ki so Hitlerja in njegove nacionalsocialiste občudovali. V Sloveniji sicer ni bilo kake nacistične organizacije, a med ljudmi, ki jih je prizadela kriza tridesetih let, so nekateri našli delo v Nemčiji, kjer je tedaj vojna industrija delala s polno paro. Ko so se vračali domov so hvalili deželo, v kateri sredi evropske krize dela ne manjka. Kakor so bile nekaj let prej zelene kravate znak zavednih slovenskih avtonomistov, so postale v času

pred vojno, predvsem po mestih, bele dokolenke simbol sicer redkih simpatizerjev nemškega rajha. Ko je postalo to razvidno, so pričeli posebno dijaki po ulicah s črnolom iz nalivnih peres 'špricati' bele dokolenke, kjerkoli so jih zapazili. Bele dokolenke so kmalu izginile z ljubljanskih ulic, nacionalsocializem pa je dobil po paktu Ribbentrop-Molotov no-

rimskih cesarjev. Čeprav so imeli še živo pred očmi preganjanje vere in vernikov v Mehiki, v Španiji pa v nacistični Nemčiji in v komunistični Sovjetski Zvezi, je bil pojem mučeništva zanje vendarle povezan predvsem s prvimi stoletji krščanstva in s katakombami. O teh je Marjan ob povratku pravil domačim, očetu pa je prinesel iz Rima lep črn rožni

venec s križcem, ki ga je bilo mogoče odpreti. V njem je bil drobec prsti iz katakomb. Ta rožni venec s papeškim blagoslovom je nosil Franc Kremžar pri sebi do svoje smrti, od takrat pa spremlja njegove potomce.

Med Marjanovimi dokumenti, ki jih je mama Slavica prinesla v torbici, ko je zbežala maja 1945 pred komunisti čez mejo, potem pa nosila seboj po svetu, je tudi prepis naslednje tipkane *Pogodbe*, ki so jo tisto poletje v Rimu podpisali med seboj bodoči novomašniki.

»Podpisani petoletniki leta 1938/39 po končanih teoloških študijah, zbrani na romanju v Rimu, obljubljam in se obvezujemo:

1) Ob smrti vsakega izmed podpisanih bomo opravili vsak po dve sv. maši za pokoj njegove duše. Za tistega pa, ki bo zadnji umrl, bomo opravili že v teku leta 1939 vsak eno sveto mašo.

2) Prišli bomo tudi na pogreb ob smrti vsakega izmed podpisanih. Kdor pa ne bo mogel priti na pogreb, bo opravil mesto tega eno sveto mašo in 'officium defunctorum' en 'nokturn in laudes'.

3) Vsako leto bomo opravili vsak eno sveto mašo za milost stanovitnosti v duhovnem poklicu.

V Rimu pri Sv. Petru, dne 19. julija 1939.«

Podpisani so: Golob Melhior,

V Trnovem je Marjan leta 1939 postal kaplan

ve simpatizerje v slovenskih komunistih. V takih razmerah se je evropska vojna, ki je izbruhnila leta 1939, bližala Sloveniji.

Tega leta je Marjan Kremžar dokončal svoje bogoslovne študije. Kljub nemirni Evropi so bogoslovci, ki so se tisto leto pripravljali na svoje bližnje nove maše, sklenili, da se skupaj odpeljejo na romanje v Rim. Res so obiskali svetega očeta, pomolili na grobu sv. Petra, si ogledali Rim pa občudovali katakombe in kristjane, ki so se nekoč morali v njih skrivati pred oblastjo

Makovec Andrej, Vidmar Anton, Cvar Franc, Rozman Franc, Mavec Jakob, Bukovec Janez, Erzar Stan-ko, Hočevar Anton, Lavrih Ivan, Vukšinič Anton, Kljun Janez, Stolbičar Kristo, Stojan Novak, Kupljenik Franc, Kremžar Marjan in Glavač Franc.

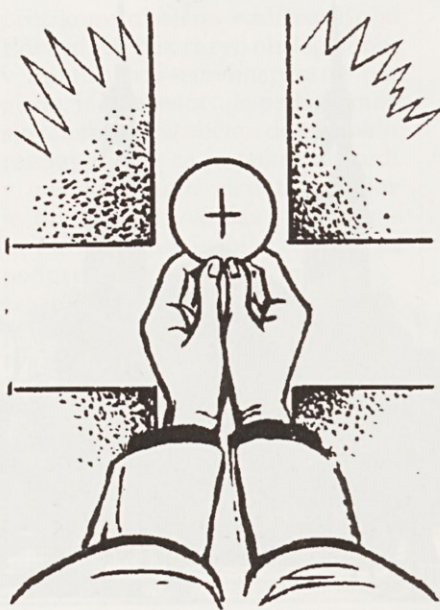
V razmeroma mladi fari Svete Družine je bil Marjan Kremžar prvi novomašnik. Zato so Moščani hoteli praznovati ta dogodek kar se da slovesno. Postavili so dolgo vrsto mlajev na obeh straneh cerkvene ulice in jih okrasili z venci iz bršljana in s trakovi v narodnih barvah.

Na novomašno nedeljo zjutraj je Marjan na pragu domače hiše pokleknil, da sta ga ata in mama zadnjič pokrižala in blagoslovila, sestrična Cveta Capuder pa mu je izročila novomašni križ. Nato je novomašnik z domačimi počasi stopal med špalirjem sosedov proti cerkvi, kjer so ga sprejele narodne noše, pred cerkvenimi vrati pa domači župnik Miha Jenko. Vse je potekalo lepo in slovesno. Novomašniku je pridigal očetov kolega iz uredništva *Slovenca*, duhovnik dr. Alojzij Kuhar, ki je bil znan ne le kot dober časnikar, ampak tudi kot goreč pridigar.

Novomašno kosilo so pripravili pri Capudrovih, sorodnikih, ki so imeli veliko stanovanje v prostorih prve državne gimnazije, kjer je bil stric Karl ravnatelj. Ni bilo veliko povabljenih. Poleg sorodnikov in nekaterih Marjanovih najožjih prijateljev, je bil na njegovo željo povabljen tudi profesor Ernest Tomec. Temu izrednemu vzgojitelju in organizatorju ter globokemu kristjanu, je bil Marjan iz srca hvaležen za vse kar je prejel pri *Mladcih* in do neke mere gotovo tudi za milost svojega poklica.

Čeprav je bilo Marjanovo uradno slovo od domače hiše tisto jutro, ko je odhajal, da prvič daruje sveto daritev, pa je bilo pravo slovo od družine dan prej, ko je prišel, da podeli domačim novomašniški

blagoslov. Ko je tisto popoldne pozvonil pri vrtnih vratih, mu je šla odpret mama. Odpeljala ga je naravnost v sprejemnico, sobo, v kateri se domači navadno niso zbirali, kjer pa so zdaj čakali na novomašnika vsi člani družine. Poleg očeta in matere sta stala sredi sobe tudi brata France in Marko pa mamina sestra Milica, ki je živela pri njih v vrhnem stanovanju in zvesta služkinja Ana Gorše. Po prvih pozdravih so vsi pokleknili v polkrogu pred novega duhovnika, ki je stal med njimi v dolgem črnem talarju. Ko

je Marjan molil blagoslovitveno molitev in stegnil roke nad svoje domače so imeli vsi, z njim vred, od ganjenosti vlažne oči.

Marjan Kremžar je bil dne 20. julija 1939 imenovan za kaplana v Trnovem, pri tedanjem župniku gospodu Janku Cegnerju, službo pa je nastopil naslednjega 1. avgusta. Od vsega začetka se je posvečal predvsem delu med mladimi pa tudi med najbolj revnimi farani v obrobnem naselju, ki so mu rekli Sibirija. Ni čakal, da bi se oni približali fari, ampak jih je rad obiskoval. Neko nedeljo popoldne ga je na takem sprehodu skozi

revno naselje spremljal njegov tedaj doraščajoči brat Marko. Marjan se je ustavljal pri hišicah in barakah, pred katerimi so ljudje posedali na svojih skromnih vrtičkih in se z njimi pogovarjal. Pred neko tako hišico ga je sredi pogovora opozoril domači gospodar, da se mu je odlepil podplat na čevlju. Marjan je bil mnenja, da bo podplat do doma še zdržal, dobri mož pa mu je rekel, naj se sezuje in da mu ga bo on brž pribil, ker ima potrebno orodje. Povabil ga je naj stopi naprej, a je Marjan odklonil. Kasneje je pojasnil bratu, da nikoli ne sprejme povabila, da bi stopil pod streho, ker bi dobri, a revni ljudje tedaj mislili, da mu morajo s čim postreči. Tudi to pot se je tega pravila držal. Kar pred hišo si je sezul pokvarjeni čevljev in ga izročil možu, potem pa stal pred hišo in se pogovarjal z ženo, z otroci in s sosedi, ki so se približali.

Tako je stal med ljudmi z eno nogo obut, z drugo pa v temni nogavici, ki je imela na palcu veliko luknjo. Marjan je skušal luknjo kolikor se je dalo skriti, a ni mogel preprečiti, da ne bi pogledi ljudi, ki so stali okrog, od časa do časa uhajali k nogam na pol obutega kaplana. Čevljev je bil kmalu popravljen, Marjan se je zahvalil za prijaznost, se poslovil ter dobre volje, čeprav malo v zadregi zaradi strgane nogavice, nadaljeval svoj popoldanski obhod.

Da je kot duhovnik živel zelo skromno vemo tudi iz pripovedi že omenjene Jože Šturm, ki pravi, da je bil kaplan Marjan v Trnovem znan po svojem asketskem življenju. Na mlade, ki so se zbirali okrog njega je delalo poseben vtis, ker so videli, kako je bila pri njem askeza povezana z veseljem in z optimizmom. Po njegovem zapisu na hrbtni strani podobice, ki jo je dal leta 1942 omenjeni gospe Joži, »v spomin na naše lepo skupno delo,« lahko sklepamo, da se je glede tega skušal držati nasveta sv. Bonaveture: »Veselo srce je bolj sposobno sprejeti milost kakor

+ ODŠLA JE +

s. TEREZIJA LUŽOVEC, salezijanka

Rodila se je 4. junija 1932
v Cerkljah na Gorenjskem.

Redovnica je postala
24. januarja 1953 v Moronu.
11. maja 2009 je umrla v Zavodu
San José v Buenos Airesu.

Oče Janez Lužovec, krojač, in mama Julka, roj. Kmetič, sta imela šest otrok. Terezka še ni izpolnila trinajst let, ko so morali Lužovčevi prve dni maja 1945 zapustiti svoj dom v Zgornjem Brniku in se pridružiti tisočem beguncev, ki so se umikali pred partizani na Koroško. Tako se je Terezka znašla na vetrinjskem polju skupaj z atom, mamo, z bratom Ivanom ter sestrami Anico, Miro, Kristino, Julko in s teto Katarino Kmetič. Iz Vetrinja so bili Lužovčevi prepeljani v taborišče Peggetz pri Lienzu na vzhodnem Tirolskem, kasneje pa nazaj na Koroško v špitalsko taborišče. Od tam so leta 1948 odpotovali z enim od transportov v Argentino. Terezka se je navdušila za salezijanke pri dvanajstih letih že v omenjenih taboriščih, kjer so se salezijanci uspešno posvečali šolski mladini.

Prva leta v Argentini se je oče Janez Lužovec naselil s svojo družino v Quilmesu in se posvečal krojaštvu. Leta 1949 so odšli edini sin in tri hčere v sosednje mesto Bernal, kjer imajo salezijanci velike zavode s šolami za fante in dekleta. Terezka je takrat vstopila v novicat in začela z gimnazijskim študijem. Po treh letih so se Lužovčevi preselili v Slovensko vas v Lanusu, kjer so si zgradili lasten dom in postali »Lanuščani«. Iz omenjenih salezijanskih zavodov, kjer so začeli Lužovčevi štirje z argentinsko šolo in pozneje z redovniško formacijo, smo dobili čez nekaj let tri salezijanske redovnice: duhovnika Ivana Lužovca in salezijanki s. Terezijo in s. Kristino Lužovec.

S. Terezija je po svojih zaobljubah

nadaljevala s študijem najprej v Bernalu, nato še v Escuela María Mazarellu, kjer je postala poklicna osnovnošolska učiteljica, na kmetijski šoli pa profesorica. Učiteljsko službo je začela prakticirati leta 1957 prav na omenjeni šoli, na Kmetijski šoli pa kot profesorica za zajčerejo in perutninarstvo. Poleg tega je bila istočasno odgovorna še za oratorij. Ta istočasnost njenih zadolženosti se je pozneje ponavljala tudi v zavodih v San Isidro, Uribelarrea in Puerto Santa Cruz.

V Santa Cruz je bila učiteljica in asistentka za notranje gojenke in prav tako pozneje v San Justo ter San Isidro. Njena učiteljska praksa jo je usposobila za prevzem odgovornosti za osnovno šolo kot svetovalka in direktorica za vzgojo v zavodih na cesti Brazil v Buenos Airesu in mestih La Plata, San Isidro, Mar del Plata in Río Grande ter hkrati bila duša skupnosti. S. Terezka je bila direktorica skozi 23 let v zavodih v Puerto Santa Cruz, Mar del Plata, Garay in Boca.

V vseh zavodih, kjer je bila s. Terezka, so jo imeli radi, a tudi ona jim je odgovarjala z enako ljubeznijo. Razlog za to je bila njena razpoložljivost za služenje zlasti ob zahtevnejših momentih, ki bolj utrujajo, kot npr. duhovne vaje, taborjenja, strežba bolnim sestram ali učenkam, itd. Navezovala je odlične stike z laiki vzgojnih ustanov: z učitelji, nekdanjimi učenkami, pa starši, ki so jo zelo pogrešali, kadar

žalostno.« V tem duhu je zbiral okrog sebe predvsem mlade fante, jih vzgajal pa ob nedeljah po maši skupaj z njimi obiskoval njihove vrstnike, ki so bili kje v bližini pri vojaki ali pred vojno na orožnih vajah.

Naslednji odstavek, ki mu ga je napisal po smrti v spomin že omenjeni nepodpisani znanec, takole povzema delo, ki ga je opravil Marjan kot kaplan v Trnovem: »Šel je na delo z vero, da je v večini tudi slabih ljudi še kaj dobrega in da jih bo mogoče le pridobil. Kar pretiraval je v tem. Z veseljem nam je pripovedoval, če je koga na smrtni postelji pripravil do sprave z Bogom. Trnovčani vedo, koliko je delal v društvi in koliko dela je slonelo na njem. Na pridige se je tako vestno pripravljaj, da je vse spisal, tako, da smo se šalili, kdaj jih bo v knjigi izdal.

Dušni pastir je postal z vso svojo razdajajočo se požrtvovalnostjo. Ni bil delaven zaradi neke naravne nagnjenosti do dejavnosti, dejavnost si je privzgojil. Ni delal zaradi uspehov, silno je bil strog do svojih namenov, ki jih je vztrajno čistil. Ko se je dal posvetiti v duhovnika, je hotel vsem postati vse. Zato se je ves čas svojega kratkega življenja darovalno prizadeval.

Kot meščanski sin je hitro razumel svoje dušnopastirsko torišče v Ljubljani. Vedel je, da se more marsikomu približati samo, če bo v odlični meri imel tako imenovane naravne kreposti. Zato se je zanje stanovitno trudil. Kot dober, plemenit človek je vsakemu – tudi nasprotniku, izsilil spoštovanje, s svojo nesebično požrtvovalnostjo pa mu je dal čutiti ljubezen, ki ima svoje počelo v nadnaravnem svetu.«

Prihodnjič dalje

Obstaja samo ena morala
- to je resnica,
obstaja samo ena
pokvarjenost - to je laž.

Lev N. Tolstoy

je iz pokorščine sprejela, da so jo poslali na drugo delovno polje.

2. septembra 2008, malo potem, ko so ji odkrili raka na želodcu, je s. Terezka odpotovala iz Puerto Santa Cruz v Río Gallegos, kjer naj bi šla na avion in poletela v Buenos Aires. V prestolnici naj bi obiskala onkologa in opravila svoje duhovne vaje. Med vožnjo z avtobusom je prišlo do nesreče, da se je avtobus prevrnil, s. Terezka pa je na posledicah tega izgubila predlaket leve roke ter prišla do zdravniškega pregleda in zdravljenja svoje bolezni z več kot mesečno zamudo.

16. septembra je prišla v zavod San José v Buenos Airesu in ostala tam do svojega odhoda v Očetovo hišo. V tem času je bila sestram to skupnosti velik zgled vedrosti in stanovitnosti, viden zaradi njene udeležnosti pri vseh obveznostih redovne skupnosti in zaradi naravnosti, s katero si je skušala sama pomagati kljub svojim omejitvam. Vedno je želela, da bi bila koristna in nudila pomoč v vsem, v kolikor je mogla.

Škof iz mesta Río Gallegos, salezijanec, je zelo cenil sestro Terezijo, zlasti še po nesreči. Ko je obvestil škofijo, je o njej laskavo pisal in poročilo zaključil: »Njeno pričevanje je zame zelo prepričljivo...«

V nedeljo, 10. maja, jo je obiskal mons. Romanin, njen škof, in jo spovedal. Naslednje jutro je prišlo do splošnega poslabšanja, da je sama prosila za prejem bolniškega maziljenja. V družbi njene rojstne sestre s. Kristine in držeč v rokah podobno medžugorske Matere Božje je spregovorila svoj zadnji 'da' Očetovi volji.

Ko se je zvedelo za njeno smrt, so poslali sožalje zavodu poleg drugih osebnosti tudi provincijski direktor za vzgojo in privatno šolstvo province Santa Cruz, guverner tiste province in njegova soproga ter župan mesta Puerto Santa Cruz.

Pogrebno mašo v kapeli Zavoda María Auxiliadora v Buenos Airesu je vodil njen brat Ivan ob somaševanju desetih duhovnikov v navzočnosti sorodnikov, sester in laikov iz bližnjih vzgojnih ustanov.

Prيرهjeno po poročilu inšpektorice s. Marije Ane Komar

Duhovno življenje je objavilo

JURE VOMBERGAR

JULIJ

PRED 70 LETI (1939)

30: V baziliki sv. Jožefa na Floresu, kjer delujeta oba slovenska izseljenska duhovnika v Buenos Airesu, g. Jože Kastelic in g. Janez Hladnik, je bila kongresna slovesnost, s katero sta želela opozoriti tukajšno javnost na veliki dogodek, ki ga ta čas doživlja **Ljubljana kot sedež mednarodnega kongresa Kristusa Kralja**. Bazilika je ena največjih in najlepših v Buenos Airesu. Prostora v njej je za kakih 5000 ljudi. Slovesnost s sveto mašo in petjem moškega pevskega zbora je pripravila slovenska skupnost. V imenu jugoslovanskega poslanstva je prišel tajnik dr. Viktor Kjuder z gospo. Maševal je g. Kastelic, pridigal je najprej špansko, potem pa še slovensko g. Hladnik. Pred oltarjem so bile razvrščene zastave: slovenska, jugoslovanska, argentinska in cerkvena. Pevci so zapeli Vodopivčevo latinsko mašo, po zahvalni pesmi pa še kongresno himno, obe po slovensko. Slovenskih rojakov je bilo prisotnih vsaj 400.

PRED 60 LETI (1949)

10: Nedelja sv. Cirila in Metoda se vsa leta posebej praznuje na Paternalu. Pri maši se prosi za zedinjenje vzhodnih kristjanov s katoliško Cerkvijo. Janez Hladnik piše v DŽ, da »je že čas, da se odstranijo še poslednje zapreke, ki zavirajo med staro in novo slovensko skupino. Sveta brata Ciril in Metod, ki sta povezala v skupnost vse slovanske narode, naj

bosta tudi tukaj veznika starih in novodošlih, Primorcev, Kranjcev, Štajercev in Prekmurcev».

10: V dvorani San José je bil predvajan misijonski film **Ključni nebeškega kraljestva**.

17: Na Avellanedi je bila poldanska pobožnost in shod **Bratovščine živega rožnega venca**.

31: Revija *Duhovno življenje* je priredila v veliki dvorani kolegija San José (Azcuena 158, Buenos Aires) v režiji Jožeta Petriča (Nika Jeločnika) **dekliški zborni misterij z baletom Sveta Cecilija**, ki ga je napisal Josef Boon. Igralo je 30 deklet s sodelovanjem *Igralske družine Nartea Velikonje* (IDNAVE).

31: **Izšla je prva številka tednika Oznanilo**, kot priloga mesečnika *Duhovno življenje*. Izhajala bo vsak petek in se ob nedeljah brezplačno delila slovenskim vernikom pred cerkvami. Vsebuje nedeljski evangelij in berila ter duhovno misel; vesti o življenju v Cerkvi in o raznih prireditvah.

V prvi številki Oznanila "Albin Augustin, slov. dušni pastir in kaplan pri cerkvi Varstva Naše ljube Gospe v Floridi, vabi vse drage rojake, živeče v župniji Florida, k vsakomesečni **duhovni obnovi**, ki je vsak četrtek pred prvim petkom ob osmih zvečer v tamošnji farni cerkvi (F. Beiro in Melo 2902). Na sporedu je govor, litanije Srca Jezusovega in blagoslov z Najsvetejšim, nato pa peti rožni venec in prilika za spoved."

Gospod vas kliče! Pod tem naslovom v reviji DŽ poziva dušni pastir Janez Hladnik slovenske mladenke, ki čutijo božji klic na pot večje popolnosti. Prosi, naj se prijavijo slovenskim šolskim sestram na centralno hišo v Rosario. Te imajo v Argentini lastno provinco. Hladnik meni, »da bo slovenska skupnost nujno

potrebovala njihovega sodelovanja, da rešimo pogube našo mladino. Toda tega ne bodo mogle storiti, če ne bodo imele novega naraščaja».

Slovenci, ki žive v mestu Córdoba, imajo slovensko službo božjo vsako prvo nedeljo v mesecu ob 7.45 v kapeli na ulici 27 de abril n° 150.

iz naše kronike

METKA MIZERIT

PRED 50 LETI (1959)

5: Na praznik sv. bratov Cirila in Metoda so imeli rojaki iz Buenos Airesa priložnost prisostvovati **sv. maši po vzhodnem obredu**. Opravil jo je dr. Pavel Krajnik, ki deluje kot dušni pastir med katoliškimi Rusi vzhodnega obreda. Po maši v župni cerkvi v Ramos Mejiji je dr. Krajnik imel predavanje s skioptičnimi slikami **o bistvu vzhodnega vprašanja in o delu za zedinjenje vzhodnih cerkvá z Rimom**.

12: **Srebrni jubilej** svojega mašništva je slavil direktor *Slovenskega dušnega pastirstva* (SDP) Anton Orehar z zahvalno sv. mašo v cerkvi Sta. Julia, kjer je v Argentini kot hišni kaplan začel svoje delovanje.

16: V San Lorenu pri Rosariu so proslavile **25-letnico svojih redovnih obljub** štiri sestre iz kongregacije slovenskih šolskih sester: s. Štefanija Jelenc, prednica v Lanusu; s. Božena Gubanc, voditeljica novink v San Lorenu; s. Henrika Fabijan, rav. višje šole v Formozi ter s. Suzana Mihevc, rav. ljudske šole v Formozi.

Duhovnika, ki je skrbel za zapornike, so vprašali:

»Kateri primeri jetnikov so najtežji?«

Duhovnik je brez premisleka takoj odgovoril:

»Najtežji so tisti, ki se pri besedi mati ne spomnijo ničesar dobrega.«

V HLADNIKOVEM DOMU je bil **OBČNI ZBOR DRUŠTVA SLOVENSKA VAS** v nedeljo, 29. marca. Vodil ga je društveni predsednik Vinko Glinšek. Ker ima odbor še eno leto mandata, je bil dnevni red pregled delovanja v preteklem poslovnem letu. Iz poročil predsednika in odbornikov je bilo razvidno, da je odbor dobro deloval. Predsednik se je zahvalil vsem odbornikom in članom za sodelovanje. Pregledali so tudi načrte za prihodnost npr. spletno stran, za katero išče odbor osebo, ki bi prevzela to delo. Pogovorili so se tudi o članarini in ceni najemnin.

56. MISIJSKA TOMBOLA je bila v nedeljo, 19. aprila, v šolski dvorani pri Mariji Kraljici **V LANUSU**. Z uvodno molitvijo smo se spomnili vseh misijonarjev, ki darujejo svoje življenje za oznanjevanje evangelija po vsem svetu. V lepem popoldnevu se je dvorana napolnila in z igro so udeleženci pripomogli, da bomo slovenskim misijonarjem tudi denarno pomagali pri njihovih potrebah. Veliko dobrotnikov je darovalo bogate dobitke iz skoraj vseh slovenskih domov velikega Buenos Airesa. Mladina je popestrila popoldan z zanimivimi igrami in srečelovom. Skrbne žene so pripravile pecivo, posebna zahvala gre Zvezi mater in žena iz San Justa, saj vsako leto darujejo 250 krofov. Naj Bog poplača vsak dar za misijone.

PRIJATELJSKA VEČERJA v Slovenskem domu V SAN MARTINU je bila v soboto, 25. aprila. Jože Skale in Jože Jerman sta pripravila odličen asado. Gospe so poskrbele za solato, mladi pa za postrežbo. Inštrumentalna skupina »Die Freude« (Prijetelji) so zaigrali živahno glasbo. V prijetni družbi so gostje preživeli vesel večer.

LETNA KONFERENCA ODBORA SDS V ARGENTINI je bila v nedeljo, 26. aprila, v Slomškovem domu. Predvajali so

posnetek iz Slovenske televizije ob tiskovni konferenci o Hudi jami. Predsednica Andrejka Dolinar Hrovat je poročala o Kongresu SDS, ki bo v Ljubljani. Predstavila je tudi kandidate SDS za poslance v Evropski parlament. Prebrali so pozdrav predsednika Sveta mag. Branka Grimsa.

V soboto, 2. maja, je bilo **SREČANJE VISOKOŠOLCEV V MALI DVORANI SLOVENSKE HIŠE**. Predaval je dr. Andrej Fink na temo »Kronologija revolucije na Slovenskem«. Zanimivega predavanja se je udeležilo lepo število visokošolcev.

V CARAPACHAYU so v nedeljo, 3. maja, **PRAZNOVALI 49. OBLETNICO USTANOVITVE DOMA**. Že pred mašo so dvignili obe zastavi in zapeli argentinsko in slovensko himno. Sv. mašo je daroval delegat dr. Jure Rode.

Po maši je bil kulturni program, ki ga je napovedoval Jože Jan. Najprej je pozdravil predsednik Doma Franci Korošec. Sledil je pozdrav predsednice krovne organizacije Zedinjene Slovenije gospe Alenke Jenko Godec. Nato je spregovoril tudi veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod. Potem so predstavili kratek film o Postojnski jami. Natančno pred sto leti je namreč Postojna postala mesto. Jama pa je bila znana že v srednjem veku. Tudi v Valvazorjevem času so jo obiskovali. Do danes si je Postojnsko jamo ogledalo okrog 30 milijonov ljudi.

Ker je minilo 160 let od smrti Franceta Prešerna, je Damijan Ahlin recital zadnji sonet Venca »Magistrale«. Ob 110. obletnici smrti Dragotina Ketteja pa sonet »Moj Bog«.

Sandi Žnidar in Tomaž Klemen sta se posvetila zgodovini. Z veliko mero humorja sta pokazala, kako se jima je zmešalo, ko sta raziskovala izvor priimkov. Občinstvo ju je z navdušenim ploskanjem nagradilo

za njuno raziskovalno delo.

Lansko leto so v Carapachayu praznovali 50-letnico osnovne šole Josipa Jurčiča. Pri kulturnem delu so pokazali njeno zgodovino ob sliki in igri.

Ob koncu se je napovedovalec zahvalil gostom za obisk in povabil na praznovanje 50-letnice, ki bo prihodnje leto.

Sledilo je slavnostno kosilo, ki ga je pripravila Metka Slabe s sodelavkami. Gostje so še dolgo časa ostali v Domu v prijetni družbi in ob odlični postrežbi.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA Je v soboto, 9. maja, **PRIPRAVILA SREČANJE Z ALEŠEM BERGARJEM**, ki je po poklicu esejist, dramatik, prevajalec in urednik. Govoril je o temi »Jezik-literatura- knjiga in Slovenci danes«. Tone Rode je vodil razgovor v obliki intervjuja. Ob koncu je Tone Rode prebral v španščini poezijo Borgesa, v slovenščini pa svoj prevod Aleš Berger.

SREČANJE DEKLET IN ŽENA V SLOVENSKEM DOMU je bilo v soboto, 9. maja. Predavala je ga. Lenči Likozar Komar o protokolu.

40. PEVSKO GLASBENI VEČER V SLOVENSKI HIŠI je bil v soboto, 16. maja. Organizirali sta ga mladinski organizaciji SDO-SFZ. Gospa Andrea Quadri Brula je naredila lepo sceno. Napovedovalca Saši Ayerbe Rant in Kristjan Kopač sta začela program. Iz Grosuplja je pozdravil pevec basbariton Marko Fink, ki je bil v času prvega pevskega večera v takratnem mladinskem odboru. Sledili so nastopi. Najprej je zapela Florencia Hrovat. Sledil je Toni Podržaj, ki je čudovito zaigral na kitaro. Iz Ljubljane je pozdravil pianist prof. Ivan Vombergar. Marko Urbančič je ob spremljavi zapel dve lastni skladbi. Marjanka Grohar in Tatjana Rožanec sta štiriročno zaigrali na klavirju. Sestri Karina in Zofija Novak sta nastopili prvič in občuteno zapeli tri pesmi. Edini pevski zbor, ki je nastopil, je bil Milina, ki ga vodi prof. Marjana Jelenc Petrocco. Dekleta so zelo lepo zapela. Sledil je odmor.

V drugem delu je prof. Andrejka

Selan Vombergar v imenu MPRSJ čestitala mladini ob lepem jubileju. Sledil je duet klavir in violina. Saši Podržaj in Yanina Bacigalupo sta umetniško zaigrali tri skladbe. Klara Marinič je zapela ob spremljavi Pavla, Marjana in Karla Mehleta. V naslednji točki je nastopila nova pevska skupina. Tomaž Klemenčič, Tonči Oblak in Andrej Lenarčič, ki so zaigrali na kitare in zapeli. Iz Slovenije je mladini čestitala še mezzosopranistka ga. Bernarda Fink Inzko. Magdalena Jerman je čudovito zapela in zaigrala tri pesmi. Nato je nastopila skupina Exaudi, Sabrina Lavra in Pablo Konsovitis. Za konec je skupina EQE mojstrsko zaigrala tri skladbe. Vsi nastopajoči so nato zapeli mladinsko himno in tako zaključili pevsko glasbeni večer. Za luči je poskrbel Aleks Šuc, za zvok pa Pavel Malovrh in Pavel Erjavec.

»*Tu sem doma ...*« **SLOVENSKI DOM V SAN MARTINU JE PRAZNOVAL 49. OBLETNICO USTANOVITVE** v nedeljo, 17. maja. Dr. Jure Rode je daroval sv. mašo v zavodu presvetega Srca Jezusovega. Slavje je povzdignil Slovenski pevski zbor, ki je prepeval pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic. Po maši je bil v Domu skupen zajtrk, nato pa kulturni program, ki ga je vodil cont. Jože Rupnik. Stoje so vsi navzoči pozdravili obe zastavi in zapeli argentinsko in slovensko himno. Nato je pozdravil predsednik Doma Tone Kastelic. Pozdravne besede je izrekla tudi predsednica Zedinjene Slovenije ga. Alenka Jenko Godec in veleposlanik RS v Argentini prof. Avguštin Vivod. Uvodni govor je imel dr. Viktor Leber, ki si je predstavo zamislil in povedal, da se v Slovenskem domu počutijo doma.

Na velikem zaslonu so nato pokazali slike in videoposnetke, ki jih je pripravila ga. Regina Truden Leber. Inž. Tone Podržaj je recitiral Prešernovo Vrbo. Učenci vrta, prvega in drugega razreda Rožmanove šole so zapeli *Mi se imamo radi* in *Kaj nam pa morejo* (Marjeta Gerkman Žagar). Višja skupina učencev pa: *O moj preljubi, dragi dom* in *Preljubo veselje*. Mladci in mladenke so ob spremljavi flavt zapeli *Pesem veselja* (Monika Zupanc Filipič). Sledila je

audiovizualna projekcija *A se še spomniš kej?* Folklorna skupina (vodi Ani Senovršnik) je zaplesala ob glasbi *Na jasi*. Novoustanovljeni deklški zbor San Martin (prof. Lučka Marinček Kastelic) je presenetil s pesmijo *V dolinci prijetni* in *Žabe*. Slovenski pevski zbor San Martin (Lučka Marinček Kastelic) je zapel: *Tam kjer teče bistra Zila, Kukavica, Z malimi koraki ter Zvezde na nebu gore*. Učenci višjih razredov so recitali pesem *Tu smo doma* (Magda Zupanc Petkovšek). Za konec kulturnega programa pa še pesem *Tu smo doma* z audiovizualnim posnetkom (Mežek). Za sceno je poskrbel Janez Filipič. Sledilo je dobro kosilo, ki so ga pripravile gospe Zveze slovenskih mater in žena (predsednica odseka ga. Polona Makek), mladi pa prijazno postregli. Spregovoril je veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod o svojem delu. Gostje so preživeli lepo popoldne v prijetnem razgovoru.

21. maja je imela **ZVEZA SLOVENSKEH MATER IN ŽENA ODSEK SAN MARTIN** svoj **REDNI SESTANEK**, ki je bil posvečen Mariji Božji Materi. Pripravila ga je ga. Katica Dimnik. Spomnile so se tudi pokojne gospe Tilke Grošelj Močnik.

MLADINSKO TABORJENJE V TANDILU. Taborjenje je organiziral Zvezni mladinski odbor. Mladi, 23 po številu, so odpotovali 23. maja iz San Justa. V Tandilu so se nastanili v taborišču »María para todos«. Še isti dan so se odpravili na izlet. Obiskali so *cueva del sapo*, proti večeru pa *Castillo Morisco* na griču in občudovali luči mesta Tandil. Ker je bilo na predvečer praznika Marije Pomagaj, so se zbrali k skupni molitvi za slovensko mladino. Naslednji dan je deževalo, zato so dopoldne preživeli pri skupnih igrah. Popoldne so se odpravili v naravo. Na griču s križevim potom so se spomnili Kristusovega trpljenja. Zvečer so se zbrali pri maši v stolnici. Po večerji so imeli molitveno uro, da so se v duhu povezali z rojaki ob praznovanju žegnanja v cerkvi Marije Pomagaj. Naslednji dan so zaradi dežja zopet preživeli ob skupnih igrah, po kosilu pa so se vrnili v Buenos Aires. Bili

so veseli in hvaležni voditelju prof. Juretu Urbančiču in Stanku Jelenu za spremstvo in dobro voljo, saj so preživeli lepe dneve.

V soboto, 23. maja je **SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA ORGANIZIRALA PREDAVANJE akademika dr. KAJETANA GARTNARJA** na temo: *Spreminjanje slovenske toponomije v polpreteklem obdobju*. Predavanja v mali dvorani Slovenske hiše se je udeležilo poleg rednih obiskovalcev SKA tudi lepo število predavateljevih sošolcev iz Peggeza in Spittala.

ŽEGNANJE PRI MARIJI POMAGAJ. Praznovanje godu farnega zavetnika je bil v Sloveniji med velikimi slavnostmi vsake župnije. Slovenska cerkev praznuje svoje farno žegnanje na praznik Marije Pomočnice kristjanov. Letos je bilo to na sam praznični dan 24. maja.

Predstavniki Domov in organizacij ter ostali verniki so napolnili cerkev. Prisoten je bil tudi veleposlanik RS v Argentini prof. Avguštin Vivod z gospo.

Sveto mašo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev v Argentini dr. Jure Rode, somaševal je g. Dane Vrečar SDB. Prepeval je ženski zbor iz San Justa pod vodstvom gdč. Anice Mehle. Na orglah jih je spremljala prof. Andrejka Selan Vombergar. Dvorana škofa Rožmana je bila slavnostno okrašena. Pogrnjene mize so obljubliale odlično kosilo. Ženski zbor iz San Justa, pod vodstvom gdč. Anice Mehle, je gostom zapel tri narodne pesmi: *Ena ptička priletela; Jezuščku pušeljšek* in *Sladko je vince s Trške gorice*. Hvaležni gostje so jih nagradili z veselimi ploskanjem.

Kosilo so pripravile gospe Zveze slovenskih mater in žena, pod vodstvom Pavle Škraba. Pred posladkom je spregovoril delegat dr. Jure Rode, ki se je zahvalil vsem sodelavcem Slovenske hiše, revije Duhovno življenje, uradu za Slovence po svetu pa še posebej kuharicam in strežnicam. Goste je pozdravil tudi veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod, ob koncu pa še dr. Andrej Bajuk bivši premier in gospodarski minister RS.

Po kosilu so bile v cerkvi pete

litanije Matere Božje, ki ganejo vsakega vernega Slovenca. Ljudsko petje je vodila priložnostna pevska skupina, na orglah jih je spremljal Janez Žnidar. Pozno popoldne so se rojaki, z Marijino podobo v srcih, razšli na svoje domove.

V četrtek, 11. junija, je imela **ZVEZA SLOVENSkih MATEr IN ŽENA SVOJ REDNI SESTANEK V SLOVENSki HIŠI**. Vodila ga je predsednica gopa Pavlina Dobovšek. Posvečen je bil spominu domobrancev in vseh žrtev revolucije na Slovenskem. Prebrali so spomine gospe Vere Kokalj Zurc, dr. Jure Rode pa življenjepis ubitega duhovnika. Na koncu je dr. Rode zmolil molitve za rajne.

SPOMINSKA PROSLAVA V SLOVENSki HIŠI. Že 60 let se Slovenci v Buenos Airesu zbiramo, da se spomnimo pobitih domobrancev in vseh žrtev komunističnega nasilja. Prvič je bilo to 12. junija 1949, ko so se poklonili spominu padlih. Od tedaj se vsako leto meseca junija v Slovenski hiši in po naših krajevnih Domovih spominjamo naših žrtev. Osrednjo prireditev je organizirala Zedinjena Slovenija v nedeljo, 6. junija. Številni rojaki so se zbrali v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši. Sv. mašo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev v Argentini dr. Jure Rode, pel je Slovenski pevski zbor iz San Martina, pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic. Na orglah jih je spremljala ga. Anka Savelli Gaser. V mašnem nagovoru je dr. Rode navezal svetopisemske misli na spominsko snov dneva. Vzpodbujal nas je, da naj molimo za tiste, ki so zagrešili ta zločin nad slovenskim narodom. Mašo je vodil inž. Janez Lavrič. Berili in spev pa so brali: predsednica ga. Alenka Jenko Godec in podpredsednika prof. Neda Vesel Dolenc ter Franci Markež.

Po maši so pred spomenik domobrancev položili venec rdečih nageljnov povezan s slovenskim trakom. Nosil ga je predsednik mladinskih organizacij Marjan Godec, spremljali so ga predsednica Zedinjene Slovenije ga. Alenka Jenko Godec, France Oblak in Janez Zorec, zastopnika borčevskih združenj.

V dvorani škofa Rožmana je bila žalna akademija. Spominski govor, ki je obsegal pregled zgodovinskih dogodkov od leta 1941 do 1945, je imel Tone Rode. Sledil je **ODRSKI PRIKAZ »SVET IN ZEMLJA STA OBSTALA«**, besedilo je bilo povzeto po Debeljakovi *Veliki črni maši za pobite Slovence*. Izbral ga je Jože Martin Rožanec. Zamisel in režija sta bila na skrbi Dominika Oblaka. Nastopili so: Saši Ayerbe Rant, Marjanka Grohar, Nevena Grohar, Viki Selan, Boštjan Modic, Ivan Klemenčič in Ivo Urbančič. Med besedilom so bili pevski vložki. Fantje in možje s Pristave in iz San Martina so, pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic, zapeli pet domobrantskih pesmi. Na orglah jih je spremljala ga. Anka Savelli Gaser. Za luči in zvok je poskrbel Aleks Šuc s sodelavci. Ob koncu smo vsi navzoči zapeli pesem *Moja domovina*, ki nas vedno pretrese ob spominu na pobite domobrance in njihovo borbo za svetle ideale: mati, domovina, Bog.

Pavle Novak CM – novi vizitator lazaristov
(Oznanilo)

V našem arhivo smo našli fotografijo, ko je bil Pavle še šolarček med šolarčki v Slomškovem domu (sedi spredaj na tleh).

TRISTAN BERNARD

Ko so francoskega pisatelja veseloiger Tristana Bernarda prijatelji povabili na izlet z novim avtomobilom, na kate-

rega so bili zelo ponosni, ni bil posebno navdušen. Res so se kmalu zaleteli v drevo ob cesti. Sunek je bil močan in preizkušene avtomobiliste je zaskrbelo, kaj je s pisateljem. A ta je mirno rekel:

»Kako pa, dragi prijatelji, ustavljate avto, kadar v bližini ni nobenega drevesa?«

PIJ XI.

Papež Pij XI. je bil duhovit. Ko je sprejel angleško gospo, gorečo katoličanko, obdarjeno z ogromno postavo, kot jo je redkokdaj videti pri njenih

rojakinjah, je vprašal:

»Hčerka, kaj vas je privedlo prav v Vatikan?«

»Vera, sveti oče,« je odgovorila obiskovalka.

Ko je odšla, je papež smehljaje se rekel spremstvu:

»Tu imate dokaz, da vera gore prestavlja.«

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Slovenska demokracija: državljan lahko reče, kar hoče. Država naredi, kar se ji zljubi.
- Slovenska demokratizacija: poraz komunizma, zmaga komunistov.
- Slovenska inovacija: enoumna demokracija.
- Slovenska politična pomlad je trajala samo do naslednje pomladi.
- Slovenska revolucija je bila nekaj posebnega. Ne samo, da je požrla svoje otroke, navsezadnje je pospravila celo samo sebe.
- Slovenska sodobna zgodovina: od leta 1945 do 1990 je bil čas neresnic.
- Od leta 1990 čas polresnic, od leta 2000 naprej pa čas sprenevedanja.
- Slovenska tranzicija se je začela tam, kjer bo končala.
- Slovenski humor je patriotičen, najraje se smejemo sovražnikom.
- Slovenski komunizem je bil že pred svojo dokončno smrtjo nekakšen zombi, sicer ne bi tako hitro gagnil.
- Slovenski komunizem: vsak bo imel več kot njegov sosed.
- Slovenski kontrarevolucionarji zaman iščejo svojo revolucijo, ki so jo revolucionarji skrili pred njimi neznano kam.
- Slovenski pluralizem: jaz in jaz in jaz...

Papeža Benedikta XVI. podprimo z molitvijo!

– Stane Snoj 161

V Nazaretu ima Cerkev svoje korenine – Kard. Joseph Ratzinger 162

Ali poznaš Očeta? – Tomáš Špidlík 163

Mučenci ljubezni – François X. Nguyen van Thuân 164

Nameni Apostolata molitve za julij 166

Ignacij Lojolski – Silvester Čuk 167

Mogočni priprošnjik sveti Jožef – Prevedel S.S. 168

Čakal sem te, da bi s teboj delil trpljenje – sv. Favstina Kowalska 169

Znanost in vera 170

Vprašujete – odgovarjamo – Lojze Kukovica 171

Škof dr. Gregorij Rožman in revolucija – Anton Drobnič 174

Medjugorje – Veliko marijansko čudo našega časa – María de Vallejo-Nágera 177

Atentator Mehmet Ali Agca in Devica Marija – Stanislav Dziwisz 179

Mehmet Ali Agca hoče postati katoličan 180

Od doma – Romarska – Berta Golob 181

Misijonar Lovro Tomažin – Priredil Stane Snoj 182

Primer treh francoskih spreobrnjenecv 184

Duhovnik Marjan – Po Družini, Marko Kremžar 184

Odšla je s. Terezija Lužovec, salezijanka – s. Marija Ana Komar 187

Duhovno življenje je objavilo – Jure Vombergar 188

Iz naše kronike – Metka Mizerit 189

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIIJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - **Urednik:** Stane Snoj - **Člani uredniškega odbora:** Marjana Batagelj, Metka Mizerit in arh. Jure Vombergar

- **Oblikovanje in prelom:** Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual Nº 90.877 - **Tisk:** Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italija - Gorica: Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italija. - AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

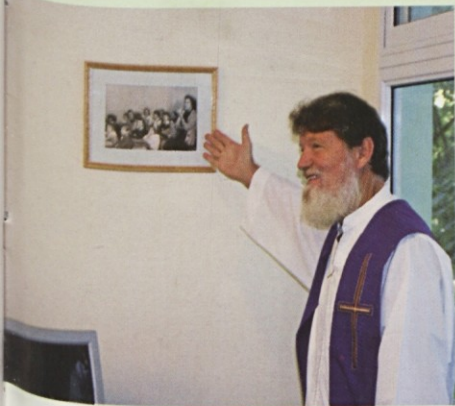
NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$130; po pošti: \$170 - Bariloche: \$150 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 90; brez BS: USD 65 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 110; brez BS: USD 75 - **EUROPA:** DŽ+BS: €100; brez BS: €70; **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 120; brez BS: USD 80. - Pošiljanje po več izvodov skupaj znižuje poštno stroške

- **Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina** - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

**Sprejem novih članov
Našega doma v San Justu**

Foto Marko Vombergar

**Blagoslovitev novih šolskih prostorov in sobe gđc. Anice
Šemrov v Slomškovem domu - Foto Pavle Brula**

...njega slovenskega romanja v Luján -
Foto Marko Vombergar

Skupina žena, ki se zbira ob sredah k telovadbi, kar je že desetletja stara tradicija v Slomškovem domu

Correo Argentino
Suc. 7 Bs. As.
FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 2560

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: Mons. dr. Jorge Rodeo Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877 Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 - C1289ABJ Buenos Aires - Argentina